

Fritzsche, Franz Volkmar
Epiphyllides Lucianeas

PA

4236

F75

B.S. Perry
1924

INDEX
LECTIONUM

IN

ACADEMIA ROSTOCHIENSI

SEMESTRI AESTIVO A. MDCCLXXXI

AB DIE XIX M. APRILIS

PUBLICE PRIVATIMQUE HABENDARUM.

EPHYPHLLIDES LUCIANEAS

F. V. FRITZSCHUS

PRAEMISIT.

1087

TYPIS ACADEMICIS ADLERIANIS.

PA
4-30
5-5

Lucianum Samosatensem non via et ratione primum coepi pertractare, sed in hunc scriptorem Lipsiae caeco casu adolescens incidi. Nam quum novae editionis volumen quartum forte in manus sumssem sciremque editorem ejus illum esse Lehmannum, quo puer ipse usus eram caro magistro: non solum dialogis quibusdam Luciani sed eo libro, qui est de conscribenda historia mire delectatus sum. Ita nihil prius habui, quam ut quatuor volumina ab Lehmanno meo tum edita moxque totius Luciani editionem Reitzianam mihi compararem et quam primum omnia fere hujus scriptoris opera perlegerem. Quo facto illud jam tum vidi, quod adparet etiam caeco, plurimos Luciani locos adhuc persanandos esse multosque facili opera restitui posse. Laeto autem juveni omnia prospere videntur succedere. Ipso igitur successu alacrior redditus simulatque codicum scripturis antea ignotis potitus eram, Lucianum integrum ab me recensitum edere constitui. Jam bibliopola urgente res eo pervenerat, ut primum Luciani mei volumen typographis imprimendi causa traderetur. Ecce vero, ad professionem in hac Academia suscipiendam subito Rostochium evocatus sum, quod munus tam honorifice oblatum repudiare nefas esse existimabam. Adde, quod futurum esse sperabam, ut majore otio Rostochii perfruerer citiusque Lucianum meum hic absolverem, ejus edendi incredibili cupiditate flagrabam. Ergo tamen Lipsia relicta me huc venturum esse pernegassem, si ea praescire potuissem, quae mihi mox ab amicis Rostochiensibus Lipsiam nuntiata sunt. Nam ex his literis non sine stupore intellexi, Rostochii me coactum iri consilium Luciani edendi per diu differre adeoque pactionem cum bibliopola quo utebar amico initam non sine gravi rei familiaris damno prorsus rescindere. Quum enim condiciones mihi latas sponderem accepturum esse, hoc unum scire poteram, in nova sede seminarium philologicum ocius me praeside condendum esse, quo praesidio, sicut erat Lipsiae, ita etiam Rostochii nihil esse opinabar facilius. Illud postea demum amici nuntiaverunt, Husehkius virum sane egregium, cui succedebam et senectutis vitio et valetudinis diu prohibitum esse scholas habere ideoque Rostochii literas humaniores denuo in vitam quasi revocandas esse. Addebant etiam, ut de libris scribendis interim securus essem cogitaremque in tam gravi munere ita ut jussus eram explendo omne tempus mihi consumendum esse praesertim soli: qui enim praeter me literas antiquas hic tradat, fore neminem. Lipsienses vero amici quidam aliique, qui meae editioni Luciani favebant, valde mirabantur, quod tam importuno tempore abiturus essem Lipsia, tamquam optimo quodam librorum edendorum emporio. Quibus de rebus ego ante omnia magistrum, qui socer meus futurus erat, putavi consulendum esse. Hermannus igitur tametsi Luciani editionem procrastinari ipse etiam dolebat, tamen me graviter adhortatus est, ut novo muneri plauce studerem satisfacere. Nam, inquit, non satis erit partem noctis ad studia adsumsisse, sed te totas noctes unius Luciani causa oportebit pervigilare, id quod nisi raro effectum reddi nequit. Quod quidem tu licet juvenis Rostochium vocatus et condicere ausus es, reprehendere nequeo. Veteranus enim philologus ne ingenti quidem pretio adduci poterit, ut se in Husehkii (at qualis viri) locum patiat subrogari. Ita maxime me tum ille vir consolatus est. At verendum erat, ne ego si novo officio impar fuisset, corvi instar, qui casum canendi causa ex ore amisit, neque Lipsiae Lucianum

ederem, neque vero Rostochii literas bene docerem, sed utroque proposito juxta excidisse viderer. Quae res ut me ipsum mire sollicitum habuit, ita ne alios quidem curae sivit expertes esse, in his ipsum Carolum de Both, virum de Academia nostra egregie meritum. Scripserat autem paulo post Husehikii mortem Bothius ad Fridericum Jacobs e cujus viri disciplina ipse profectus erat eique plurimum uni tribuere solebat, et hoc addiderat, me a professoribus Rostochiensibus post veteranum quendam commendatum esse loco demum secundo. Tum F. Jacobsius alumno suo rescripsit ne me Rostochium vocare quamvis juvenem dubitaret. Multo post demum ego hanc rem forte comperi atque Jacobsio jam seni praesens Gothae ex animo egi gratias. Quod autem supra dixi. Luciani recensionem meam philologis tum curae cordique fuisse, id multorum loco unius viri ejusque praeclari critici exemplo adfirmare licebit. Quum Lipsiam relicturus essem, ad C. Reisigium Halas visum veni, quem ego nunquam habui praecceptorem, sed scholis ejus crebro hospes interfui. Hic tum Reisigius narrare, se in eo esse ut in Italiam proficiscatur, atque adeo mirari, quod ego post invitationem, priusquam ad novum munus condicerem, ipsius consilio uti noluissem. „Nam ego, inquit, Kiloniam perhonorifice vocatus sum, quumque itinere necessario me impediri ostendissem, a Kiloniensibus rogatus, ut ipse nominarem qui illuc meo loco venturus esset. Te ego, mi Fritzschi, nominassem, nisi Rostochium abires, coque magis quod Kiloniae plus otii nactus esses, ut et officium recte explere posses et Lucianum tuum edere. Nunc si non licebit ‚Fritzschiur‘, at licebit ‚Nitzschiur‘. Haec mihi tum Reisigius dixit et mox Kiloniensibus suo ipsius loco commendavit Nitzschiur. Nam de F. Ritschlio, quem discipulum magister unice amabat, Reisigius tum quidem prorsus tacuit. Videtur autem, ut ego ipse, ut Th. Bergkius et alii plures, ita etiam F. Ritschlius de scholastico munere obeundo prius cogitasse quam de academico. Illuc revertor. Contigit enim mihi literas nostras Rostochii in vitam revocare, in qua re summo studio elaboravi. Ceterum res humanas saepe regit fortuna, uti tum quoque accidit. Juvenes ingenio florentissimi ut novo seminario sodales interessent, ad me confluebant quum aliis de causis tum maxime quod non nesciebant id ipsum etiam Principi nostro Clementissimo placere. Hi juvenes haud ita multo post optimos edebant libellos, qui libelli etiam nunc id est post annos amplius quinquaginta non sine merito honore solent adferri. Itaque quod ego seminarii praeses in literis ab initio effeci, id magna ex parte sodalibus seminarii mei ipsis acceptum refero. Nunquam igitur me illo tempore Rostochium transisse poenitebit. Ceterum ego olim Lipsiae praeter Luciani dialogos fabulas Aristophanis imprimis tractaveram, de quo poëta jam tum scholas aperui academicas. Patet enim cum professoris officio Lucianea studia minus aeto vinculo cohaerere. Quem satiricum in scholis vix unquam ac ne in seminariis quidem explicari videmus nisi perraro. Ego vero multos per annos ullum studiorum genus ab ipsius muneris officio plane revellere nolui. Ita factum est, ut Rostochii primum aliquot Aristophanis comoedias mihi putarem edendas esse. Attamen Lucianum inter muneris mei occupationes nunquam e conspectu amisi, quin huic scriptori tempora impenderem subseciva. Ac diligentius etiam per ferias Lucianum retractare consueveram, modo ut nova necdum intellecta addicerem, modo ut ne dedicerem jam prius cognita. Quamobrem et difficiles locos expedire studui et corrigere mendosos et ab genuinis dialogis adulterinos segregare. Ne autem inutiles rixae temere exortae Lucianeis studiis nocerent, aliorum criticorum operam interea in Luciano positam summo plerumque favore excepi. Tum alumnos meos adjuvare non destiti et ut Samosatensem legerent relegerentque adhortatus sum, praeter alios Lipsiae Urbanum et Rostochii E. Burmeisterum optimae spei juvenem, quem praematura morte amisimus. Imprimis vero operam dedi, ut codicum optimorum copiae auferentur. Ergo Rostochii antiquorum librorum collationes fide dignas Vindobonae Parisiis Romae institutas acquisivi. Antea autem Lipsiae Gorlicensem librum et Guelferbytanum alterum ipse exensseram itemque

Florentini lectiones ab Furia patre et Augustanorum ab L. Spengelio optime descriptas examinaveram. Denique omnium codicum antiquissimum esse constat Vindobonensem illum, qui 123^B numeratur et B^B litera significari solet. Cujus libri collationem partim jam Lipsiae et mox longe plura Rostochii accepimus. Integram vero ejus collationem maxime ab Schubarto tum etiam Jacobitio perfectam Carolus Jacobitz a. 1836 ipse edidit. Quae quum tantum non ubique cum collatione nostra consentiat, adparet laudabilem et in universum ejusmodi esse, cui satis tuto confidere liceat. Sed vehementer doleas, codicem talem tamque eximium minime integrum ac plenum aetatem tulisse, sed adeo mutilum et quasi truncum, vix ut tertiam Luciani partem nunc in eo superesse videamus. Alia tamen Luciani ratio est alia Aeschyli, in quo reliquorum eodd. nomina qui partim inde descripti sunt, unius Medicei fulgor praestringit. Contra in Luciano Vindobonensis B haud paucis in locis aperte vitiosus est neque si praestat libris caeteris idecirco alii eodd. omnes prae eo contemnendi sunt. Quanquam sic quoque ab hoc Vindobonensi proficisci plerumque tutissimum est. At unde tandem proficiscamur in plerisque Luciani dialogis, qui nunc in Vindobonensi omnino non leguntur? In his ipsis dialogis aqua criticis solet haerere, quorum tanto major est inopia consilii, quod hunc scriptorem medio aevo et lectitatum esse sciunt et vero etiam interpolatum. Huc accedit quod Lucianeorum eodd. quos permultos habemus non unum sed duplex esse genus inter omnes constat. Alteri enim sunt meliores, deteriores alteri ita tamen, ut nonnunquam ipsi potius quam alteri certo nobis sequendi sint. Itaque ego novas antiquorum eodd. collationes ideo potissimum consului, ut tandem aliquando liquere possit, quis codex unus pluresve iis in dialogis qui ab Vindobonensi absunt familiam ducere videatur. His de causis quum tanta difficultas sit Luciani in integrum restituendi tanta obscuritas, equidem nunc non amplius doleo neque ingemisco sed laetor potius atque triumpho, quod nostra editio quae in arte critica unice occupatur tam longum in tempus dilata est. Quid, quod ego postquam Lucianum tandem aliquando edere coepi, non confidenter primos dialogos pertractavi sed timide attigi tanta haesitatione, quanta cogitari potest maxima. Veruntamen nescio quo modo fieri solet, ut quae studia juveni olim in amoribus fuerint, ea subito, ubi quis paene jam consensescat mira cupiditate desiderioque animum incendiant, non ut frustra diutius resistendum sed iterum prisco amori indulgendum sit. Adeo ego quoque repente dies noctesque unum fere animo volvere Lucianum, hunc domi lectitare, hunc foris coepi comitem adsumere neque prius conquievi, quam commentarii de eo scribendi factum esset initium. Quantus tum incipientis ardor fuerit, quamdiu in tanta interpellatione idem uno velut tenore permanserit, res ipsa documento est. Praevideram tamen fore ut mihi, id quod fert natura mea non liceret toto hoc labore quam primum defungi, sed ut cogerer diutissime in uno fere haerere Luciano. Juravi igitur nunquam me commissurum esse, ut Luciani causa ullam officii munerisque partem viderer neglexisse. Hanc unam veniam et quasi comeatum ab animo impetravi, ut liceret ad novas vires colligendas ab hoc labore aliquamdiu respirare. Ita omnium Luciani librorum recensendi consilium minime abieci, sed finem hujus operis senectuti meae seposui, quae si nondum urget, at certe jam jamque adventat. Quodsi magna licet componere parvis, G. Hermannus olim ipse quoque justam editionem Aeschyli totius ad senectutem reserverat. Ceterum de plerisque Luciani dialogis, quos quidem adhuc vulgarem et summi quidam critici velut Cobetus atque Madvigius complures postea conjecturas adtulerunt et juvenes adeo quid in re critica jam nunc possent non male experti sunt. Quae ego tum perlegi omnia tum meo judicio interposito pleraque collegi. Ipse vero multa habeo, quae addi editioni meae nunc velim, quae autem corrigi, habeo admodum pauca. Sed mea ipsius et aliorum additamenta mox quemadmodum spero omnia alio loco proferre licebit. Nunc enim spatii huic praefatiunculae concessi angustiae cogunt in dialogis nuperrime edi coeptis pergere.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

XXII.

123

* ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1. ΧΑΡ. Ἀπόδος, ὦ κατάρτα, τὰ πορθμεῖα. ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι, ὦ Χάρων, ἦδ' ἔστιν. ΧΑΡ. ἀπόδος φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμεύσαμεν. ΜΕΝ. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὄβολόν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δ' οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλοῦτον, ὦ μιαρὲ, ἦν μὴ ἀποδοῖς. ΜΕΝ. κάγω
 124 τῷ ξύλῳ σου πατάξας * διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην οὖν ἔσομαι πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν; ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποδοῖτω, ὅς με παρέδωκέ σοι. 2. ΕΡΜ. νῆ Δί' ὠνάμην γε, εἰ μέλλω καὶ ὑπερεκτινῆναι τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαι σου. ΜΕΝ. τοῦτου γε ἔνεκα καὶ νεολκῆσας τὸ πορθμεῖον παράμενα· πλὴν ἄλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ἦδεις ὡς κομίζεις δέον; ΜΕΝ. ἦδεν μὲν, οὐκ εἶχον δέ, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνος οὖν ἀσχίζεις προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἦντιςα καὶ τῆς κόπης συνεπελαβόμεν καὶ οὐκ ἔλασον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. ΧΑΡ.
 125 οὐδὲν ταῦτα * πρὸς τὸν πορθμεῖα· τὸν ὄβολόν ἀποδοῦνάί σε δεῖ· οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι. 3. ΜΕΝ. οὐκὸν ἀπαγέ με αἰθίς ἐς τὸν βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγῆς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Λίακοῦ προσλάβω. ΜΕΝ. μὴ ἐνόηλει οὖν. ΧΑΡ. δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. ΜΕΝ. θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἦγαγες; οἶα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν καὶ ἐπι-

XXII.

Πορθμεῖος καὶ Μενίππου ΕΡΜ, Χάρωνος (in fine et in indice: Χάρων), Μενίππος, καὶ Ἑρμῆς Α, Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἑρμού F.

1. ἀπόδος] ἀπέδου pr. ἀπόδου sec Υ'. ὦ κατάρτα] ὦ κάκιστε Υ'. τὰ πορθμεῖα ὦ κατάρτα (hoc ordine) O. πορθμεῖα ΓΟΔ3α, πορθμεῖα Β, πορθμεῖα F (ita F), πορθμεῖα ΖΟΥΩΩ2, πορθμεῖα Α, (ita Α) Φ et v. τοῦτό σοι (τοῦτοι Υ'), ὦ Χάρων, ἦδ' ἔστιν ΒΟΥΥΦΩΩ2ΔΑΦΜ, τοῦτό σοι ἦδ' ἔστιν, ὦ Χάρων edd. vett. ΧΑΡ. personam om Φ, φημί, ἀνθ' ὧν σε] οὐ γὰρ οὕτω σε Υ'. διεπορθμεύσαμεν ΒΥΦ, διεπορθμευσάμην ΟΥΑΦΩΩ2 et v. λάβοις] λάβοι Α. παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος] παρ' ἐμοῦ ὄβολόν οὐδένα Υ'. ἐγὼ δ' ΑΥΩΩ2, ἐγὼ δὲ ΒΟΥΦ et v. καὶ μὴν ἄγξω] ἄγξω (om καὶ μὴν) F. κάγω ἄγξω ΩΩ2 (?). κάγω ΒΟΥ(ΩΩ2) et v, καὶ μὴν ΓΥΦΑΦ. σου] σε ΔΥΥ soli. πατάξας (ἐνπατάξας Δ) διαλύσω τὸ κρανίον ΒΟΥΥΦ et v, διαλύσω τὸ κρανίον πατάξας Ζ, πατάξας τὸ κρανίον (κράνιον Α) παραλύσω ΓΑΦ et qui dia παραλύσω (dia sec m) ΜΩΩ2. ἔσομαι πεπλευκῶς τος. πλ. Guyetus probante nullo, ἔση πεπλευκῶς τος. πλ. ΑΦΩΩ2 et v, εἶην τος. πλ. πεπλευκῶς Ζ, πεπλευκ' ες τος. πλ., (om ἔση) Υ', πέπλευκας τος. πλ. (om ἔση) ΒΟΥΦ. ὑπὲρ ἐμοῦ ΑΦ et pr m ΩΩ2, σοι ὑπὲρ ἐμοῦ Ζ, ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ΒΟΥΦ et sec ΩΩ2. 2. νῆ Δί' ὠνάμην γε ΒΟΥΥΦ, νῆ Δί' ὠνάμην Ζ, νῆ Δία ὠνάμην ΑΦΩΩ2 et v. (ὠνάμην etiam Υ, ὠνάμην etiam Δ3, ὠνάμην ΤΥ, ὠνάμην V.) εἰ μέλλω καὶ ΒΟΥΥΦ, εἰ μέλλω γε καὶ ΖΑΦΩΩ2 et v. ΜΕΝ. personam om Ζ. ἔνεκα ΒΟΥΥΦ et v, sed ἔνεκα καὶ ΑΦΩΩ2 recto. vide gemina in D. Deor. V, 4 init., ibid. XXIII, 2, Prometh. IG. νεολκῆσας] νεολκῆσας ΒΟΥ'. νεολκῆσας — πλὴν] νεολκῆσω γὰρ τὸ πορθμεῖον καὶ παραμενεῖ πλοῖον. ΜΕΝ. πλὴν Ζ. πλὴν—πῶς] πλὴν ἄλλο γε μὴ ἔχω. πῶς Γ, πλὴν ἄλλο γε μὴ ἔχων πῶς Μ. πῶς ἂν] οὐκ ἂν Ζ. ὡς om ΓΥΦ. κομίζεις ΒΟΥΖΩΩ2 et v, κομίζεσθαι (Δ)ΑΦ. ὡς κ. δέον] διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν Υ'. διὰ τοῦτο] διατοῦτο ΒΦΦabe, ut solent. μόνος οὖν] μόνος, οὖν Α, μόνος (om οὖν) O. προῖκα] ἀπρῖκα et statim οὐκ ἀπρῖκα Υ'. συνεπελαβόμεν Ζ(Δ)2ΑΦΩΩ2, ἐπελαβόμεν ΒΟΥΦ et v. ἔλασον ΒΟΥΖ(ΦΥ), ἔλασον ΑΦ et pr m ΩΩ2 et v. μόνος τῶν ἄλλων ΒΟΥΥΦΑ et v. ἐγὼ μόνος τῶν ἄλλων F, τῶν ἄλλων ἐγὼ μόνος ΔΩΩ2. ἐπιβατῶν] ὄδουρομένον add ΔΑΦ2ΩΩ2 et tres Parisini ap. Lossium. πρὸς τὸν πορθμεῖα Υ' cum Hemsterhusio, πρὸς πορθμεῖα ΒΟΥΥΦ3Φ, πρὸς τὰ πορθμεῖα ΓΩ2, πρὸς τὰ πορθμεῖα (πορθμεῖα Ζ, πορθμεῖα Ω) ΖΙΑΩ et v. σε δεῖ] σοι δεῖ Φ. οὐ θέμις ΒΟΥ (et pr m Φ, οὐ γὰρ θέμις ΑΦΥΩΩ2 et sec Φ et v. 3. ἀπαγέ με ΒΟΥΥΦΑΦ, ἀπάγαγέ με ΖΩΩ2 et v. ἐς] εἰς ΖΜ. χαρίεν ΒΑΦΦ, χαρίεν Υ.

χαρίεν v. χαρίεν γε ΓΜΩΩ2. ἐπὶ τούτῳ] ἐπὶ τοῦτο (sic) Υ', ἐν τούτῳ Ζ. παρὰ τοῦ Λίακοῦ om ΓΥΩΩ2, pro eis παρὰ τῷ Λιακῷ Μ. προσλάβω] παραλάβω D2. οὖν] με add Φ, τὸν μὴδ' ὅτιον κεκτημένον μάτην addit D2. θέρμους, εἰ θέλεις] adfert Thomas p. 183. 9. τὸ δεῖπνον] τὸν δεῖπνον Υ'. τοῦτον—

σκοπίτων καὶ μόνος ἄδων σίμωνόζοντων ἐκείνων. EPM. ἀγροαίς, ὃ Νάρων, ὄντινα ἄνδρα διε-
πόρημευσας, ἐλευθέρον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. XAP. καὶ μὴν
ἂν σε λάβω ποτέ. MEN. ἂν λάβῃς, ὃ βέλτεστε ὅς δὲ οὐκ ἂν λάβῃς.

* XXIII.

ΠΡΩΤΕΣΙΑΛΟΥ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1. ΠΡΩΤ. Ὡ δέσποτα καὶ βασιλεῦ καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δῆμητρος θύγατερ, μὴ
 ὑπερίδῃτε δέξιον ἐρωτικῆν. ΠΛΟΥΤ. σὺ δὲ τίνων δέξῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡΩΤ.
 εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Φιλίου Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀπέθανον τῶν
 ἐπ' Ἰλίου, θέσμαι δὲ ἀφειθείς πρὸς ὄλιγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛΟΥΤ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὃ
 Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρώσι, πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχοι. ΠΡΩΤ. ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀιδωνεῦ,
 ἐρῶ ἔγωγε, * τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νεύγαμον ἐπι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν ὄχρόμην ἀποπλέων 427
 εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ σὺν ἔρωι τῆς γυναικὸς οὐ
 μετρίως ἀποκνίσει με, ὃ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἄν πρὸς ὄλιγον ὑφείδῃ αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.
 2. ΠΛΟΥΤ. οὐκ ἐπιεας, ὃ Πρωτεσίλαε, τὸ Ἀθήης ὕδωρ; ΠΡΩΤ. καὶ μάλα, ὃ δέσποτα, τὸ δὲ
 πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛΟΥΤ. οὐκ οὖν περιμένει; ἀφίξεται γὰρ κάκεινθ ποτὲ καὶ οὐδὲν σε
 ἀνελεῖν δειξέει. ΠΡΩΤ. ἀλλ' οὐ φέρω τὴν διατριβὴν, ὃ Πλούτων; ἡράσθης δὲ καὶ αὐτός ἦδη
 καὶ οἶσθα οἶον τὸ ἐρᾶν ἐστίν. ΠΛΟΥΤ. εἶτα τί σε ὀνήσει; μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι μετ' ὄλιγον
 τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν κάκεινθ ἀκολουθεῖν * παρ' ὕμας, ὥστε ἀνθ' ἐνός 128
 δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὄλιγον. ΠΛΟΥΤ. οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.
 3. ΠΡΩΤ. ἀναμνήσω σε, ὃ Πλούτων; Ὀρφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐροδίχην
 παρέδοσε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἀλκαστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛΟΥΤ. θελήσεις
 δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου [ἐκείνῃ] νόμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κάκεινθ

ἡγάγεις] ἡμῖν ὃ Ἐρμῆ τὸν κόνα τοῦτον ἡγάγεις M. καὶ ἐλάλει] ἐλάλει καὶ M. post ἐλάλει habet κατα-
 γελῶν et om post ἀπάντων F. τῶν] τῶν δ' O. τῶν ἐπιβ. ἀπ.] πάντων τῶν ἐπιβητῶν M. ἐπιτακόπτων]
 ἐπιτακόπτων F. καὶ μόνος— ἐκείνων] haec om M. ὄντινα ΓΨΑΦΜΩΩ2, οἶον M. οἶον BOΦ et v.
 ἄνδρα om MΩ2. κούδενός] οὐδενός AFΩΩ2. κούδενός αὐτῷ μέλει] haec om BOΨΓΨΦ. λάβω ποτέ.
 MEN.] λάβω. (nova persona) ποτέ A, λάβω. MEN. ποτέ (ποτέ: a) ΩΩ2Fa. idem F marg pr. m: γρ. καὶ
 μὴν ἂν σε λάβω ὃ βέλτεστε. λάβῃς] λάβῃς F et (?) O. οὐκ ἂν] ἂν om e. λάβῃς] λάβῃς M.

XXIII.

Πρωτεσίλαος, Πλούτων A (ter), Πρωτεσίλαου καὶ Πλούτωνος καὶ Ηερσπερόνης; Δ. Πλούτωνος καὶ
Πρωτεσίλαου F et v.

1. hunc dialogum spectasse videtur Tzetzes Chil. II. 783. ΠΡΩΤ.] Πλούτων a. Δῆμητρος]
 Δημητρα (sic) M. θύγατερ] θυγάτηρ A. τίνων BOΨΦAF, τινος edd. vett. Πρωτεσίλαος A, Πρωτεσί-
 λαος caeteri et v. Φυλάκιος] Φινάκιος D, Φυλακίσιος Y, quae fuit conjectura. Ἀχαιῶν] Ἀχαιῶν M.
 ἀπέθανον M, ἀποθανὼν caeteri et v. syntaxi non toleranda. ἐπ'] ἐν M. ὃ πρωτεσίλαε A. οὐδεὶς ἂν]
 ἂν om M. αὐτῶν τύχοι BOΨΦAFCDΔ(V), αὐτῶν τύχῃ edd. vett. probò tamen Hemsterhusi conjecturam
 a Bekkero receptam: αὐτοῦ τύχοι, notas et compendia pro ου et ων (οὐ et ὦν) longe simillima esse constat.
 cum plurimi Lohmannus comparabat D. D. II. 2 fin., qui addere poterat Asinum e. 5. τοῦ ζῆν] τὸ ζῆν
 F. αἰδωνεῦ a, ὃ Ἀιδωνεῦ M. ἐπι] οὕτω ἐπι M. ὁ σὺν] ὁ δ' σὺν M.

2. ὕδωρ] πόμα M. ὑπέρογκον] ὑπεροπτον M. Hemsterhusius quum de significatione v.
 ὑπέρογκος optime iudicavit, tum Heliodori locis ostendit sermōis hae voce mire abuti, vere atticum tali
 in re fuisse: τὸ πρᾶγμα ὑπεροπτός ἦν. περιμένει] παρήμενον D. ἀφ. γὰρ] γὰρ om Φ. κάκεινθ
 BOΨIDAF, κάκεινθων Φ, ἐκείνθ edd. vett. οὐδὲν σε v. οὐδὲν σε M, οὐδὲ σε BOΦFA (ita A), δεῖξαι]
 δεῖξαι BF. οἶον] οἶον τι M. ὀδυρούμενον Φ et v. ὀδυρήμενον BO (ita O) MΔAF. ἀκολουθεῖν
 ἀκολουθεῖν μοι M. λήψῃ] λήψαι D solus. μετολίγον Φ ut silet. ἐγένετο v, γέγονε A solus. γίνεται
 BΨΦ, γίγνεται OF. πώποτε] ποτέ M.

3. Ὀρφεὶ—Εὐροδ.] Ὀρφεὶ τε γὰρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν Εὐροδ. M, non male, si articulus τὴν
 Εὐροδ. servatur. ὁμογενῆ μου ὁμογενῆ (om μου) F, ὁμοειδῆ μου M, ut possis: ὁμογενῆ μου. Ἀλκαστιν]
 ἄλκαστιν F. παρεπέμψατε M. θελήσεις] θέλεις; ΔM, δεῖξῃ M. οὕτω] οὕτως BO. δέ-
 ἄμορφον] δὲ τοιοῦτος ὢν κρανίον γυμνὸν καὶ ἄμορφον M. ὦν] ὢν MF. ἐκείνθ om M et deleri potest ut
 natum ex inferiore κάκεινθ. φανῆναι] παρῆναι M. φανῆναι: inter et πῶς δὲ nova persona in A.

προσῆραται σε οὐδὲ διαγνώσθαι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ εὖ οἶδα καὶ φεύξεταί σε καὶ μάτην ἔσθι
 τσσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΦΕΡΣ. οὐκ οὖν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον,
 ἐπειδὴ ἐν τῇ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθιζόμενον τῇ βράβῳ νεανίαν αὐθις καλὸν ἀπεργά-
 429 σαῖσαι αὐτόν, οἷος ἦν ἐκ * τοῦ παστοῦ. ΠΑΟΓΓ. ἐπεὶ Φερσεφόνῃ συνοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον
 αὐθις ποίησον νομφίον· σὺ δὲ μέμηστο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

1. ΔΙΟΓ. Ὡς Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιόεις; ΜΑΥΣ.
 καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὅς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσῃς, ἤρξα δὲ καὶ Ἀυδῶν
 ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπεργαγόμεν, καὶ ἄλλοι Μιλήτου προσέβην τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας κατα-
 430 στρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ * μέγας καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέμιστον, ὅτι ἐν Ἀλι-
 καρνασσῇ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλικίον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς
 κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον
 οὐδὲ νεῶν εὗροι τις ἂν βράδιως, οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν; 2. ΔΙΟΓ. ἐπὶ
 τῇ βασιλείᾳ φῆς καὶ τῇ κάλλει καὶ τῇ βάρει τοῦ τάφου; ΜΑΥΣ. νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις. ΔΙΟΓ.
 ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὕτε ἡ ἰσχὺς ἐκείνη ἔτι σοι οὕτε ἡ μορφὴ πάρεστιν, εἰ γοῦν τινα ἐλοί-
 μεθα δικαστῆν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνας ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖτ' ἂν τοῦ
 ἐμοῦ; φαλακρὰ γὰρ ἄμφω καὶ γυμνὰ καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς
 ἀφηρόμεθα καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι Ἀλικαρ-
 νασσέου μὲν ἴσως . . . εἰεν ἐπιδοκίμωσθαι καὶ φιλοτιμῆσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα
 οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔσται· σὺ δὲ, ὦ βέλτεστα, οὐχ ὁρῶ ὅ τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο

κάκεινη] καὶ ἐκείνη M. προσῆραται BOQ[ΦAFDTVU, προσφύεται edd. vett. οὐδὲ διαγνώσθαι δυναμένη
 BOQ et v, οὐ διαγνώσθαι δυναμένη M, οὐδὲ δυναμένη διαγνώσθαι AF, male. φοβήσεται] φοβηθήσεται M.
 φεύξεταί] φρίσεται M. τσσαύτην] ταύτην M. τοῦτ'] τοῦτο BOQ[ΦAF. τὸν Ἑρμῆν κέλευσον ἀπεργάσασθαι—
 παστοῦ adfert mediis verbis omissis Thomas p. 66. 9. ἤδη ὁ] haec om M. καθιζόμενον τῇ M M,
 καθιζόμενον ἐν τῇ BOQAF et v. nempe ἐν ortum est e superioribus: ἐν τῇ φωτὶ. libri νεανίαν εὐθύς,
 corrigendum esse νεανίαν αὐθις cum Voigtlaendero in Qu. L. p. 151 observavi idque probavi aliis, ut
 Bekkero (in adnot.) et qui recepit Dübnero. παστοῦ] παστοῦ ἀποπλέων M. (scil. ex § 1: ἐν τῷ θαλάμῳ
 —ἀποπλέων). ἐπεὶ] pro hac una voce M: οὕτω ποιεῖ ὁ Ἑρμῆς ἐπεὶ καὶ τῆ —. Φερσεφόνῃ M O (ita O),
 φερσεφόνει (ei in lit.) B, Ηερσεφόνῃ ΦAF et v. hinc paullo supra (ante οὐκ οὖν) personae nomen pro ΗΕΡΣ.
 item scripsi ΦΕΡΣ. sicut ibi dat schol. B: οὐκ οὖν: τῆς κόρης ἦτοι τῆς Φερσεφόνης ὁ λόγος —. sed pro
 verbis ἐπεὶ Φερσεφόνῃ praestat ex M rescribere: ἐπεὶ καὶ τῆ Φερσεφόνῃ — eadem syntaxi quae est in D.
 Deor. XX, 2 med. et Iov. Trag. 5 med. at sic quoque vitium latet, deest enim, ex quo liqueat Mercurium
 praesentem huic sermoni interesse, itaque toto libri M supplemento ut vere Luciano utendum esse
 arbitror et scribendum: ΠΑΟΓΓ. οὕτω ποιεῖ, ὦ Ἑρμῆς, ἐπεὶ καὶ τῆ Φερσεφόνῃ συνοκ.

XXIV.

1. καὶ ἐπὶ τῇ] καὶ om M. καὶ Ἀυδῶν] καὶ om M. προσέβην] ita correxi, libri: ἐπέβην, quod
 jam Hemsterhusio visum est mendo laborare. καταστρεφόμενος] καταστρεφάμενος M. καὶ καλὸς ἦν
 BOQ et v, καὶ καλὸς γε ἦν M. ego malim cum Hemsterhusio: καὶ ὅτι καλὸς ἦν. τὸ δὲ μέμιστον] καὶ τὸ
 μέμιστον M. ἀλικαρνασσῇ et § 2: ἀλικαρνασσέου a, sed § 3: ἀλικαρνασσῆ. παμμέγεθες] παμμεγεθες (sic)

M. ἐς κάλλος] haec om M. τοῦ καλλίστου, οἷον] τοῦ καλλίστου οἷον (sic) Φ. εὗροι BO (V), ἴσοι M,
 εὗρη Φ et v. δικαίως ἐπὶ τούτοις] ἐπὶ τούτοις δικαίως M, non male.

2. νῆ Δί'] νῆ Δία M. ἐκείνη ἔτι σοι BO, σοι ἔτι ἐκείνη M, ἔτι σοι ἐκείνη Φ et v. εἰ] ἦν M.
 οὐκ ἔχω εἰπεῖν BOQ[Φ et v, οὐκ ἂν ἔχω εἰπεῖν M. ἕνεκα] ἕνεκεν M. προτιμηθεῖτ'] προτιμηθεῖεν M.
 ῥίνας M, ῥίνας v. ἀποσεσιμώμεθα O. ἴσως εἰεν BOQ et v, ἴσως (om εἰεν) M, ἴσως εἰεν καὶ (V). sen-
 tentia, ut ex opposito patet, haec fuit: lapides illi Halicarnassensibus forsitan in pretio sint, ut eos
 ostendent, quare nec vulgata, in qua Hemsterhusius acquiescebat, ferri potest, nec vero satis est ἂν
 addidisse cum Bekkero (qui ἴσως εἰεν ἂν) et (qui locabat ἴσως ἂν εἰεν) Dindorfio, immo praeter istue ἂν
 etiam adjectivum exedit. neque tamen hodie probo supplementum meum: ἴσως [ἐπιτι]θῆσθαι ἂν] εἰεν, quocum
 contuleram Navig. c. 37 et Arist. Eccles. v. 79, sed nunc ita potius suppleo: ἴσως [ἀξιο]ί ἂν] εἰεν —, sic

φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τριηκοῦσις λίθοις πιεζόμενος. B. MAYΣ. ἀνόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα καὶ ἰσότημος ἔσται Μαύσωλος καὶ Διογένης: ΔΙΟΓ. οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατε, οὐ γὰρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται μεμηγμένως τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὄφειτο, Διογένης δὲ καταγελάσσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἔρει αὐτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς, ὑψηλότερον, ὃ Κερῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος καὶ ἐν βεβαιωτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

ΝΙΡΕΩΣ ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΗΠΙΟΥ.

1. NIP. Ἰδοὺ δῆ, Μένιππος οὕτως δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν, εἰπέ, ὦ Μένιππε. * οὐ καλλίων σοι ὁμοῖοι: MEN. τίνας δὲ καὶ ἔσται; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο 482 εἰδέναί. NIP. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. MEN. πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο ὄηλον. ΘΕΡΣ. ἐν μὲν γῶνι τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοῖός εἰμί σοι καὶ οὐδὲν τριηκοῦτον διαφέρεις, ἤλικόν σε Ὅμηρος· ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπήγεσεν ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοβὸς ἐγὼ καὶ ψεδνός· οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῆ. ὦρα δὲ σὺ, ὦ Μένιππε, ὄν τινα καὶ εὐμορφότερον ἤμῃ. NIP. ἐμέ γε τὸν Ἀγλαίας καὶ Χαρόπου, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλίου ἤλθον. 2. MEN. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια, τὰ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἂν διακρίνοιτ' ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐθροπτον

demum sententia prorsus est idonea, atque etiam structura est attica: vide Arist. Achar. 201 et locum gemellum Luc. Anachars. c. 9 med. ὡς δῆ] πρὸς δῆ M. ἀπολαύεις] ἀπολαύσεις M.

3. ἀνόνητα οὖν μοι] ἀνόνητ' οὖν ἐμοὶ M. ἐκεῖνα πάντα] πάντα om M. Μαύσωλος καὶ Διογένης] haec frustra mutabat Cobetus in V. L. p. 115. οὐκ ἰσότη. — οἰμώξ.] οὐκ ἰσότημος μὲν ὦ βέλτιστε ἀλλὰ Μαύσωλος μὲν οἰμώξ. M. τῶν—εὐδαιμ.] ὄν ὑπὲρ τῆς εὐδαιμ. M. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν BOP et v, καὶ τάφον μὲν τὸν ἐν M. ego malim: καὶ ὁ μὲν τάφον ἐν —. ἔρει ἑαυτοῦ BOP et v, ἔρει αὐτῷ M. unde reposui: ἔρει αὐτῷ. neque enim intelligo, qua de causa ἔρει in ἔχει mutarit Cobetus V. L. p. 234. κατεσκευασμένον BOPM, κατεσκευασμένον abc. ὁ Διογένης:] Διογένης M. εἰ καὶ — οἶδεν] οὐκ οἶδα εἰ τινα καὶ τάφον ἔχει M. οὐδὲ γάρ] οὐδὲν γὰρ Lehmannus olim et postea Cobetus V. L. p. 234 et Dindorfius, at sapienter Lehmannus in ed. sec. p. 76: conjecturam οὐδὲν — nunc facile retracto. ἔμελεν] ἔμελλεν a. περὶ αὐτοῦ M (V), περὶ αὐτοῦ M et v, περὶ τούτου BO. ἀνδραποδωδέστατε] ἀνδραποδωδέστατε B.

XXV.

Θερσίτου] καὶ Θερσίτου Ba, Νιρεὺς. Θερσίτης. Μένιππος A.

1. οὕτως] οὕτως M. εὐμορφότερος BODMΦ, εὐμορφότερος F et edd. vett. ἔστιν, εἰπέ] ἔστιν. ΘΕΡΣ. εἰπέ M. ἔσται] ἔσται M. πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ] πρότερον γὰρ οἶμαι χρὴ M, solus cum Solano, non malo, sed vulgatam in Qu. L. p. 100 defendi. τοῦτο] τοῦτ' M. NIP. nulla persona in A (ita A). οὖν ὁ Νιρεὺς BODMΦ, οὖν Νιρεὺς M, ὁ Νιρεὺς et infra οὖν ὁ Θερσίτης edd. vett. τοῦτ' ἔχω] τοῦτο ἔχω BOMΦ. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] ὁ τυφλὸς ἐκεῖνος (om Ὅμηρος) M. ἀπάντων εὐμορφότερον (εὐμορφότερον M) BOMΦ, sed εὐμορφότατον ἀπάντων O (ita O), εὐμορφότατον (om ἀπάντων) A, ἀπάντων εὐμορφότατον edd. vett. superlativum revocavi. vide Jl. β', 673. ψεδνός] ὁ ψεδνός M. ὦρα δὲ σὺ, ὦ Μένιππε BOPM, ὦρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε VU, sed ὦρα δὲ σοι, ὦ Μένιππε edd. vett., ὦρα δὲ καὶ σοι, ὦ Μένιππε A et qui ὦρα (o supra item pr m) F, denique ὦρα δὲ σοι ὦ Μένιππε εἰπέν M, quae non sunt nisi duae lectiones, genuina in BOP et interpolata in M, caeteri ad alterutrum genus alludent. compara D. Deor. 6. 2, Hermotim. 65, Gallum § 1. εὐμορφότερον BODMΦAF, εὐμορφότερον edd. vett. ἐμέ γε] ἐμέ δήπου M. τὸν Ἀγλ.] τὸν τῆς Ἀγλ. M. Χαρόπου Duker ad Thucyd. II. 80. Χαρόπου M, Χαρόπος caeteri et v, quod Hemsterhusius servabat, at Lucianus continuo adfert Jl. β', 673 et mox § 2 ἀλαπαδόν e v. 675 mutuatur, hoc est totum illum Homeri locum diligenter contulit, in quo Χαρόπου (sive Χαρόπου) exstat, non magis credibile est, Hyginum quum in Fab. 97 (p. 92 Schm.) recte scripssisset: Νιρεὺς Charopi — filius eundem in Fab. 270 (p. 145) scribere potuisse: Νιρεὺς Charopis filius ubi Charopi primus Scheffer restituit.

2. οὐχὶ] οὐ M. κάλλιστος] εὐμορφότερος M. τὸ δὲ κρανίον] τὸ κρανίον δὲ M. ἄρα διακρίνοιτο BOPAF et v, διακρίνοιτο (om ἄρα) M. itaque conieci: ἂν διακρίνοιτο. Bekker coniecit: ἄρα

τὸ σὸν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ καὶ οὐκ ἀνδρωδὲς ἔχεις. NIP. καὶ μὴν ἐροῦ Ὀμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. MFN. ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ . . . ἃ βλέπω καὶ ἃ νὸν ἔχεις, ἐκαῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. NIP. οὐκ οὖν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; MFN. οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡΣ. ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἰκανόν.

διακρίνοιτ' ἄν. ut ἄρα h. l. nihil significat. τοῦ Θερασίτου] τοῦ τοῦ Θερασίτου Β. ἀλαπαδόν] ἀλαπαδωνόδες Β. ἐροῦ ΑΒ, ἔρου ΦΕ et v. καὶ μὴν ἐροῦ [Ο.] Arist. Aves v. 66: καὶ μὴν ἐροῦ τὰ πρὸς ποδῶν. ὁπότε] ὅτε Β. Ἀχαιοῖς] Ἑλλησιν Β. ἐγὼ δὲ ἃ καὶ νὸν βλέπω, ἔχεις Α, ἐγὼ δὲ βλέπω, ἃ καὶ νὸν ἔχεις Β' cum Schmiedero, sed ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νὸν ἔχεις ΒΟΦ et edd. vetf., ἐγὼ ἃ βλέπω καὶ ἃ νὸν ἔχεις Β. quum Schmiedero conjecturam liber Guelferbytanus exhibuerit, multi eam, in his ego quoque in Epist. Cr. p. XXIII temere probavimus. at ista hoc habet vitii, quod Lehmannum et in V. L. p. 235 Cobetum non latuit, dico vitiosum καὶ. nihilo melius est, quod placet Cobeto: ἐγὼ δὲ βλέπω ἃ νὸν ἔχεις, nam vocem καὶ libri omnes tucntur. immo (praesertim libris ΒΟΦ et ex altera parte libro Β in universum consentientibus) proficisci oportet ab Iectione antiqua: ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω καὶ (ἃ) νὸν ἔχεις. ita hoc unum relinquitur, quod Hemsterhusius juvenis divinarat, postea autem rejecit, ut una vel altera vox hinc perierit, equidem non post ἔχεις sed post ἐγὼ δὲ (ubi Β δέ omittit) signa posui lacunae. suppleo autem sive μόνα σκοπῶ sive quid simile hoc modo: ἐγὼ δὲ [μόνα σκοπῶ] ἃ βλέπω καὶ ἃ νὸν ἔχεις. vide inprimis Prometh. II § 14 fin. οὐκ οὖν Β[ΑΦV]be, οὐκ οὖν v. εὐμορφότερος Β[ΦΑ]F, εὐμορφώτερος v. ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι] ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα εὐμορφώτερος (om εἰμι) Β. ὦ Μένιππε] ὦ Μένιππε τούτου Β. et τούτου etiam in cod. Parisino Belinus reperisse videtur. οὔτε ἄλλος εὔμ.] οὔτ' ἄλλος τι εὔμ. Β. ἐν ἄδου] ἐν τῷ ἄδῳ ΑF. ὅμοιοι] ὅμοια Α. ἅπαντες] πάντες Β. ἐμοὶ μὲν] ἐμοὶ μὲν οὖν D solus. z. τ. [z.] confer Adv. Indoct. 28 et Navig. 46. in fine dialogi addit A: Νεκρικοὶ Διάλογοι. Δέκα εἰς —

B. E. Perry
1924

INDEX
LECTIONUM

IN

ACADEMIA ROSTOCHIENSI

SEMESTRI HIBERNO A. MDCCCLXXXI—LXXXII

AB DIE XV M. OCTOBRIS

PUBLICICE PRIVATIMQUE HABENDARUM.

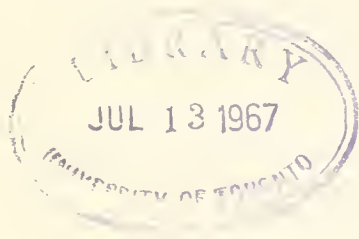
ADDITAMENTA LUCIANEA

F. V. FRITZSCHUS

PRAEMISIT.

TYPIS ACADEMICIS ADLERIANIS.

Adnotatio nostra ad mortuorum dialogos triginta plane absoluta erat, quum sero accepimus lectiones duorum Venetorum, codicis Ω (no. 434) et qui melior est Ψ (no. 436). Quae unice ad ultimos horum dialogorum pertinent: insunt enim dialogi mortuorum XXIII—XXX. Contulit J. Sommerbrodtius suamque collationem inseruit Museo Rhenano Nr. XXIV p. 601—606. Necessae est autem codicum scripturis judicandis literas omnes earumque apices rimari. Quo magis lectores meos rogo, ut illos Musci locos ipsi evolvant. Ita demum scripturas omnes omnium codicum, qui adhuc excussi sunt, in conspectu posita poterunt videre. Pertinet enim ad historiam textus graeci cavere, ne quid in hoc genere unquam temere negligatur. Novae tamen lectiones, quae quidem recipiendae sint, propemodum nullae inveniuntur. Sic quoque nonnulla insunt memoratu haud indigna, de quibus nunc pauca dicturus sum. Quo facto in dialogis nuper edicoeptis sic pergemus, ut dialogus XXVI^{us} primo loco collocetur. Quum enim ad finem dialogi XXV. perventum esset atque ipse rerum ordo proxima quaeque continuari juberet: hos potissimum locos sumsi ego, non elegi. Attamen brevi spatio tot tamque turpiter corrupti loci documento erunt, totius Luciani in integrum restituendi quanta difficultas sit, quanta haud raro obscuritas. Illuc redeo. XXIII, 3 οὐδὲ διαγνώσαι δυναμένη (hoc ordine) etiam ΩΨ. Ibidem ἐν post καθιζόμενον om. Ω. XXV, 2 ἄρα (post μόνον) om. etiam Ψ. ibidem ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω ΩΨ. Dialogus XXVI totus abest ab codice utroque. XXVII, 1 verba οὐδὲν δέον habet Ω, sed om. Ψ, ibidem παγγέλοια ἐρεῖν Ψ, ἐωρακέναι παγγέλοια Ω, c. 2 οἱ μὲν ἄλλοι Ψ, καὶ ἄλλοι μὲν Ω, paulo post ἐς Ἐλευσίνα Ψ, Ἐλευσίνας Ω, ibidem pro πολέμων ΩΨ: πολέμιον inepte, c. 3 ὑπεξομῆσας Ψ, προσεξομῆσας Ω, ibidem τοῦ Ἀρτάκου τὸν κοντὸν etiam Ψ, c. 4 κοντὸν προβεβλημένους (hoc ordine) ΩΨ, ibidem ὁ Θρηξὶ δὲ ἐπὶ Ψ et idem προβολήν et mox ἐπειδὴ παρῆλθεν, tum idem ἐκ τοῦ βουβῶνος, ibid. ὑπὸ τὴν πυγὴν servant ΩΨ, ibid. τῶν ἄλλων Ψ, τοῖς ἄλλοις Ω, c. 5 ὁ ἰδιώτης om. Ω, at servat Ψ, c. 6 κάρῳ δὲ ὅτε Ψ, ἐγὼ δὲ ὅποτε Ω, ibid. προσδραμών Ω, sed lacuna in Ψ, c. 7 ὁ δανειστικός ὁ ἐκ πίστες Ω, sed ὁ δῶρι tum lacuna et περιαιώς (pro πίστες) Ψ, ibid. εἰ τάλαντα Ω, ὅς τάλαντα Ψ, ibid. γύλια ἑμὸς Ψ, ibid. ὅτι γυλίματα Ψ, ὡς τὰ γυλίματα Ω, ibid. οὐδὲν Ω, μηδὲν Ψ, ibid. ὁπποσὼν ἀεὶ θυώσασθαι ὁ μάταιος Ψ, ibid. παρέσχεοντο Ω, sed παρέσχον τότε Ψ, c. 8 δὲ om. ΩΨ, ibid. πολλοὶ γε Ω sed πολλοὶ δὲ Ψ, ibid. καὶ (ante πάντας) om. Ψ, ibid. τί τοῦτο: ἄρα τὸ φίλτρον habere videntur ΩΨ, c. 9 οὐδὲν om. Ψ, ibid. βασιλεύς τις et mox σατραπῆς Ψ, sed βασιλεύς et mox σατραπῆς τις Ω, ibid. εἶχον Ω, sed ἔχον Ψ, XXVIII, 1, ἡμῖν ἑμῶς Ψ, ἡμῖν... ἡμῖν (rasura) Ω, ibid. μόνον δὲ αἰ Ψ, μόναι (sic) Ω, ibid. τίς ὁ Φινεύς ἦν ἢ τίς ὁ Λαγχεύς etiam Ψ, non item Ω, ibid. μόνος ἀνὴρ Ψ, μόνος καὶ ἄσχην Ω, ibid. ἡδύονος ἐπειράθης Ω, ibid. ὅποτε Ψ, ὅτε Ω, ibid. octo verba ἀμείνων — γυναικεῖς om. Ψ, quibus postea suppletis ortae sunt turbae personarum, ibid. γὰρ om. et habet ἐπάλλετον Ω, c. 2, ποτε Ψ, sed ποτε ὃ Τειρεσία Ω, qui mox om. τῷ βίῳ, ibid. δὲ ὅμως Ψ, ὁ ὅμως Ω, ibid. ἐνεργάγη et mox ἀπετάθησαν Ψ, sed Ω om. quatuor verba καὶ — ἀπεσπάρθησαν, ibid. ἀνέρω Ω, sed in Ψ pro verbis ἀνέρω — ἐξήνεργας est lacuna, ibid. ἀνεψάνης Ω, ἐψάνης Ψ, ibid. τῶθ' Ω, τοῦθ' Ψ, c. 3, τὸ οὐδὲν Ψ, sed τὸ δὲ Ω, ibid. τί ἔχεις habet et om. τοῦτο Ω, XXIX, 1, σαυτὸν Ψ, σεαυτὸν Ω, ibid. ἐμέλλησας Ω, ἐμέλησας Ψ, ibid. μεγάλα Ω, μέγα Ψ, ibid. γὰρ Ψ, γοῶν Ω, ibid. τοῖς Ψ, ἐπὶ τοῖς Ω.

ibid. ἤξιους Ω. ἤξιους Ψ. ibid. πολὺ om. Ω. πολλοὶ habet Ψ. ibid. μοι Ψ. μοι τῶν ἄλλων Ω. c. 2. τῶν ὅπλων παραδοῦναι Ω. τῶν ὅπλων παραδιδόναι Ψ. ibid. κινδόνους ὑπέμεναν Ω. κινδονεύειν ὑπομένει Ψ. ibid. ἐπὶ Τρωά ΩΨ. ibid. ἡ om. ΩΨ. ibid. τοῦτο ἐπιτάττοι ΩΨ. XXX, 1. οὗτος ΩΨ. ibid. ἀκούσω Ω. ἀκούω Ψ. ibid. εἰ δικαίως Ψ. εἰ καὶ δικαίως Ω. ibid. ὡς Ω. ὅπως Ψ. qui mox διακρίνομεν. c. 2. octodecim verba ὅπου — ἀγλαδῆ om. Ω. ibid. ἐπικέκλωστο Ψ. qui mox om. altero loco ὑπὸ τῆς Μοίρας. ibid. ἐδρῶμεν Ω. ἄρῶμεν Ψ. ibid. εἰ τοίνυν ἀναγκασθεῖς τις Ψ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεῖς Ω. ibid. φρονεῦσαι Ψ. φρονεῦσαι Ω. ibid. βιαζομένω Ψ. βιαζόμενος Ω. ibid. ὑπηρετεῖ ὄργανον ὃν τοῦτο Ψ. ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὃν Ω. ibid. πρῶτω Ω. πρῶτως Ψ. ibid. ἦν δέ τις Ω. sed ἦν δέ τινα Ψ. qui mox post ἦ om. τίνα. nunc demum elucet qui factum sit, ut τίνα in aliquot codd. male omitteretur. ibid. κομίσας Ω. περιφθεῖς Ψ. c. 3. ὅπως ἄδικα ΩΨ. ibid. ἐκεῖνός γε] γε om. ΩΨ. ibid. ἔχοι τις ἂν ὡς ΩΨ (si fides silentio). ibid. τὸ ἀντιλέγειν Ψ. ἀντιλέγειν Ω. ibid. γινόμενα Ψ. γινόμενα Ω. ibid. ἀπολαύσεις τῆς ἐρωτήσεως ΩΨ et Ψ om. τῶ. ibid. τις om. Ψ. ibidem τὰ ὅμοια ἐρωτᾶν Ψ. ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια Ω. — Haud sane mihi contigit horum librorum auxilio locos mendosos, ut in XXVIII, 2 verbum ἀπεσπάθησαν emendare: propterea quod plerasque omnes scripturas quae supra positae sunt ex aliis codd. dudum consignatas habebam. At ne sic quidem sine ullo fructu codicum ΨΩ lectiones oculis perlustravi, nec plane despero fieri posse, ut alii cernant acutius et paulo plus quam ego inde lueri percipiant. Haec haecenus.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

1. ΜΕΝ. Ἥκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτα ἤκουσας. ὦ Μένιππε, καὶ τέθνηκα. ὡς ὄρας, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δέ σε ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχειν. ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χροῖματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρός σε οὐκ ἀσύνητον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. ΜΕΝ. οὐχ ἡδὺ ἦν. ζῶντα ὄραν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. οὐκ, ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποιῶλον τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγεῖσθαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ἔζων ἀεὶ καὶ ἀπέλασον τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς: αἱ ὄραι δὲ αἱ αὐταί. καὶ τὰ γινόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον ὡςπερ ἡκολούθουν θάτερον θατέρω· ἐνεπλήσθηγ οὖν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ αἰεὶ, ἀλλὰ ἐν τῇ μετασχεῖν πολλῶν τὸ τερπνὸν ἦν. ΜΕΝ. εὖ λέγεις. ὦ Χείρων· τὰ ἐν ἧδύσιν δὲ πῶς

XXVI.

Non dixerim ex aliqua comoedia hunc dialogum petitum esse: hoc unum dico, omnia fere hic scripta esse numerose. Quinquies enim senarius integer levi mutatione facta nascetur, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος καὶ ἀπέθανες; et ἔρωσ ἀνεράστου τοῖσι πολλοῖς χροῖματος et οὐχ ἡδὺ δ' ἦν ζῶν καὶ βλέπονθ' ὄραν τὸ φῶς; et πάντων ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, denique δημοτικὸν ὦ Ζεῦ πρᾶγμα τὴν ἰσοτιμίαν.

1. ἐπιθυμήσειας] ἐπεθυμήσεις Ψ et pr m Ω. ταῦτα BΩΨΦΩΩ2, ταῦτ' v. et fortassis O. τίς δέ σε] τίς δαί σε BΩ, τί δέ σε Ψ (?). ἔρωσ τοῦ θανάτου BΩΨΦ et v., τοῦ θανάτου ἔρωσ ΨMΩΩ2 eum Thoma p. 42, 11. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν BΩΨΦ et v., οὐδέν τι ἡδὺ ἀπέλασον ΨM et qui ἀπέλαβον ΩΩ2. ἔγωγε] ἔγω (sic) Ψ. οὐχ ἀπλοῦν] οὐ ταῦτόν ΩΩΩ2. δὲ ζῶν αἰεὶ καὶ ἀπολαύων BΩΨΦ et v. sed recte δ' ἔζων (δὲ ἔζων Φ) αἰεὶ καὶ ἀπέλασον ΦM et qui ἀπέλαβον ΩΩ2. ἡλίου om Ψ. τροφῆς τροφῆς Ψ. αἱ ὄραι] αἱ om Ψ. ἅπαντα] ταῦτα Ψ. ἕκαστον ὡςπερ] haec om Ψ. ἀκολούθουντα codd. vett. et sic ΩΩ2, ἀκολούθουν BΩΨΦ, sed ἡκολούθουν Ψ recte, ut olim ego conjeceram, nam ὡςπερ et καθάπερ apud atticis saepe est, propemodo, quasi et ad rem valet minuendam. θάτερον θατέρω ΦΨΩΩ2 et v, sed θάτερον om. BΩΨ. γούν BΩΨΦ, sed recte οὖν ΨΩΩ2 eum Voigtlaendero. αὐτῶν] αὐτῶν τῷ Φ (omnia pr. m.) γάρ] γάρ superser. οὖν Ψ (οὖν spectat ad priora, ubi οὖν pro γούν restituit.) ἐν τῇ αἰεὶ BΩΨΦΨ, sed ἐν τῇ αὐτῇ αἰεὶ ΩΩ2 et v. recte, nam αὐτῇ male devoratum esse superiore αὐτῶν e codice Flor. elucet, cave igitur supplics: ἐν τῇ αἰεὶ [ὁμοίω]. ἀλλὰ ἐν τῇ Ψ et qui ἀλλ' ἐν τῇ ΨΩΩ2 recte, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ BΩ et fortasse Φ. at καὶ plane hic est absurdum. Libri μετασχεῖν ὅλωσ, mendose. at noli demutare μετασχεῖν, quod a plerisque criticis temere adtroctatum est. solus Wetsteinus v. ὅλωσ

φέρεις, ἀφ' οὗ προσελεγμένους ἀπὸ ἡμεῖς; 2. ΧΕΙΡ. οὐκ ἀγρῶς, ὡ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτυμία πάντο δαιμονικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὕτε διψῆν, ὡσπερ ἄνω, οὕτε παινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀναπιδεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμέν. ΜΕΝ. ὄρα, ὡ Χείρων, μὴ περιπέσης σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοὶ ὁ λόγος περιστῆ. ΧΕΙΡ. πῶς τοῦτο φής; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταύτων ἐγένετό σοι προσκορῆς, καὶ τὰ ἐνταῦθα ὅμοια ἄντα προσκορῆ ὅμοιος ἂν γένοιτο, καὶ δεήσαι μεταβολὴν σε ζητεῖν τινα καὶ ἐνταῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὡ Μένιππε; ΜΕΝ. ὅπερ, οἶμαι, φασί, συναπτόν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

XXVII.

ΔΙΟΤΙΜΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

1. ΔΙΟΤ. Ἀντισθένης καὶ Κράτης, σχολὴν ἀγομεν, ὥστε τί οὐκ ἔπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήροντες, ὀφθόμενοι τοῖς κατιόντας, οἷοί τε εἶσι καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν.

corruptum esse vidit scribens ille: μετασχῆν ἄλλων invita sententia, quare meam ego conjecturam: μετασχῆν πολλῶν supra reposui. πῶς om Ψ. φέρεις ἐπιφῆρας (sic) Ψ. ἐπιφῆρας est πῶς φέρεις, glossa est εἰπέ.

2. δαιμονικόν, ΒΟΨΦΥΜΩΨ, δαιμονικόν ebd. vett., quod unde petitum sit nescio, hoc scio retinendum esse. haud dubie enim ita scripserat Lucianus: — πάντο δαιμονικόν πρᾶγμα καὶ οὐδὲν ἔχει —, quae emendatio non mihi sed uni Hemsterhusio tota debetur, licet vir summus δαιμονικόν τὸ πρᾶγμα scripserit, sed utrum articulus, utrum ἂν vel γέ non bene docessent, an male abundarent, tum in haud magna poni solebat discrimine. Hemsterhusio mibique favent atticī velut Philemon e. ap. Athen. XIII p. 569 d (v. 3): δαιμονικόν, ὡ Ζεῦ, πρᾶγμα — οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον οὐδὲν κακόν ἔχει τὸ δὲ διάφορον Ψ, at bene Lehmannus: οὐδὲν ἔχει διάφορον, τὸ — ἐν φωτὶ ἐν τῷ φωτὶ ΨΩΨ soli. ἡ ἐν ΒΟΨΦΥ et v., ἡ καὶ ἐν

ΜΨ, sed καὶ ἐν Ω, unde patet mendae origo. ἐν σκότῳ ἐν τῷ σκότῳ Ψ. οὕτε διψῆν ΒΟΩ, οὐδὲ διψῆν Φ et v., οὐδὲ διψῶ Ψ a. οὕτε παινῆν Ψ. παινῆν δεῖ ἀλλ' ὀψῆν δεῖ ἀλλὰ Ψ, παινῶ νή Δία ἀλλ' Ψ. ἀναπιδεῖς ΒΟΦΨ et v., ἀπέλεις ΨΩΜ cum Thoma p. 39, 5. τούτων ἀπάντων ΒΟΦΨ et v., πάντων (om τούτων) Ψ, τούτων πάντων Ω cum Thoma ibidem contra numeros. ὄρα] ὄρα οὖν Ψ. περιπέτης hic libri omnes praeter O qui περιπίπτεις (ita O) sed continuo pro περιστῆ optimi quique codd. exhibent περιπέση, unde περιπέσης restitui loco nostro, margini enim archetypī videtur γρ, περιπέσης adscriptum fuisse eaque lectio non quo debebat ad περιπίπτεις relata sed ad proximum περιστῆ, quae ipsa lectio hic περιπέσης poscit aoristum aoristus, contra μὴ περιπίπτεις καὶ περιστῆ neque Lucianae syntaxis est neque omnino attica, aoristū favet etiam Herodotus I, 108, adde Eastathium ad Jl. p. 1066.

40. σεαυτῷ) σεαυτῷ ΨΜ. ἐπ' εἰς Ψ τὸ αὐτῷ ταύτῳ Ψ. περιστῆ ΨΦΨΨ et v. περιπέση (omniū pr m) Φ, περιπέση ΒΟΥΤΥΥ. φής:] ἔφης: ΜΩΩΩ soli. εἰ om ΩΩΩ. ταύτων τὸ αὐτῷ ΨΩ. καὶ ἐνταῦθα ΒΟΨ et v., sed recte καὶ τὰ ἐνταῦθα Ψ, tum Φ (m. sec.), καὶ τὰ ἐνταῦθα (vel ταυταῦθα) Ω, primus emendavit Lehmannus. ὅμοια om Φ pr m. (addidit sec.) pro eo Ψ: ὅμοιον, γένοιτο] γένοιτο Ψ. δεήσαι] δεήσῃ ΒΟΨ. σε ΜΨΩΨ, γε ΒΟΦ et v. καὶ ἐνταῦθεν] καὶ om Ψ. ἐς:] εἰς ΩΨ. ὅπερ οἶμαι — Μένιππε om O (ita O), sed B habet ut vulgo, nolim igitur deleto isto οἶμαι scribere: ὅπερ ἀδύνατον, quamvis mirum sit intra octo vuculas ὅπερ οἶμαι repeti potuisse. οὖν ἂν] ἂν om ΨΩ, οὖν om Ψ. Μένιππε — ἀρέσκεσθαι] pro his Ψ: Μένιππε ἐπιφῆρας συναπτόν ὄντα. Μεν. πάντ' ἀρέσκεσθαι. οἶμαι φασί ΒΟ (ita O) Ψ, οἶμαι καὶ φασί v., οἶμαι φασί καὶ χρῆν ΦΩ, οἶμαι χρῆ (omisso φασί) Μ, οἶμαι καὶ χρῆ (pro καὶ φασί) a. syntaxin in Quaest. Luc. p. 164 explicavi. ἀρέσκεσθαι ΒΟΨ et pr m Φ, πάντ' ἀρέσκεσθαι ΜΩΩ et sec m Φ. αὐτῶν ἀφόρητον] ἀφόρητον αὐτῶν Ψ. οἶεσθαι] ἡγεῖσθαι Ψ. ceterum hic dialogos in crucibus editorum ingenua cruciantibus enumerari solet neque contentulim menda omnia vel librorum auxilio vel mea ipsius opera nunc certo sublata esse, codex Gmoevianus (V) semel omnino et Parisinus (M) bis terve inspectus est: ab aliis codd. plane abest dialogos velut ab meis AF, habent totum optimeque collati sunt libri mei sex: ΒΟΦΨΨΩ, veruntamen omnes scripti sunt admodum mendose: neque Vindobonensem quidem hic licet excipere.

XXVII.

Ἀντισθένης καὶ Κράτης καὶ Διογένης Β. Διογένης καὶ Ἀντισθένης καὶ Κράτης; F. Διογένης, Ἀντισθένης, Κράτης; (sed bis Κράτης) A.

1. ἀγομεν] ἀγομεν abe. ἀπίωμεν] ἀπίωμεν, F. περιπατήροντες AF (ita F), sed recte περιπατήροντες caeteri etiam Ψ. οἷοί τε εἶσι ΒΟΔΦ, οἷοί τινός εἶσι AF et v., ὄντως εἶσι Ψ. Ἀντ.] Κράτ.

ὁ Διόγενες, καὶ γὰρ ἂν ἤδὸ τὸ θέαμα γένοιτο, τοὺς μὲν σακρόντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς δὲ ἱερατεύοντας ἀφειδήναι· ἐπίους δὲ μόλις κατιόντας καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθεύοντας τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπίους ἀνταρξίδοντας ἐς οὐδὲν θέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ δὲ καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, 438 ὅποτε κατῆεν, κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διηγήσασαι, ὦ * Κράτης· οὐκας γὰρ τινα παγγέλοια εἶρεῖν. 2. ΚΡΑΤ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβανον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δὲ ἐπίσημοι, Ἴσημόδορος τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος, ὁ μὲν οὖν Ἴσημόδορος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ ληστῶν περὶ τὸν Κιθαιρώνα, ἐς Ἐλευσίνα, ὄμαί, βαδίζων, ἔστεινέ τε καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χειρῶν εἶχε· καὶ τὰ παιδία ἃ νεογνά καταλείπει, ἀνεκαλεῖτο καὶ ἑαυτῷ ἐπεμύμφετο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαιρώνα ὑπερβάλλον, καὶ τὰ περὶ τῆς Ἐλευθερίας χωρία πανέρημα 439 ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων * διόδευσεν, δύο μόνους οὐκέτας ἐπηγήγετο καὶ ταῦτα φιάλας πέντε χρυσᾶς καὶ κομμάτια τέσσαρα, μετ' ἑαυτοῦ ἔχων. 3. ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσπερνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθητο καὶ ἡγανάκτει περὶ βαδίζων καὶ ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαφιδῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνεπιθῆναι, μετ' πληγῆ ἀμφοτέρω διαπαρόντες ὑπὸ Θρακῆς τινος πελασσοῦ ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀρσῆξι πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῆ, ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυεν, ὡς διηγεῖτο, πολλὸ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας, ὑποστὰς δὲ ὁ Θραξ τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδός,

F. γὰρ ἂν ΒΟΦ et v., γὰρ (om ἂν) ΨΑΕ. ἡδὸ τὸ θέαμα ΨΜΑΕ recte, τὸ θέαμα ἡδὸ ΒΟΦ et v. δὲ ἱερατεύοντας ΒΟΦΨ et v., δὲ καὶ ἱερατεύοντας ΑΕ. καὶ ἐπὶ καὶ om Ψ, unde patet origo scripturae καὶ ἱερατεύοντας, οὐδὲν θέον ΑΕ et v., sed οὐδὲν θέον om ΒΟΦΨ, at quominus deleantur, omnino prohibent numeri, sed quum ambigue dictum sit οὐδὲν θέον, conjectura ductus reseripsi ἐς οὐδὲν θέον, quod attice est 'nullo fructu', sicut ἐς θέον, non sine fructu. nulla persona ante ἐγὼ in ΑΕ. ἐγὼ δὲ ΒΟΦΨ, ἐγὼγ' οὖν ΑΕ, ἐγὼ γούν (γ' οὖν a) v. novem verba ὄραν—διηγήσασαι om ΒΟ, sed vulgatam quam supra posui habent ΨΑΕ, partim etiam Φ, qui tamen om, ὄραν et ὅποτε κατῆεν, denique pro κατὰ scribit παρὰ. Διογ.] Ἄντ. F. παγγέλοια εἶρεῖν ΒΟΦ et v., ἐωρακέναι παγγέλοια ΨΑΕΜV (ἐωρακέναι etiam ΤΧ), quae bene explosit Hemsterhusius et qui vulgatam ex ipso Luciano defendit Lehmannus.

2. Κρατ. om O (ita O) Φ. οἱ μὲν ἄλλοι πολλοὶ ΒΟΦΔ et καὶ om etiam V, καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ Ψ, καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ ΑΕ et v. fortasse restituendum Lucianeum: πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, quod ad Hermotimum 75 (V. II P. II p. 220) adtigi. δὲ ἐπίσημοι ΒΦΑΕ, τε ἐπίσημοι ἦσαν Ψ, δ' ἐπίσημοι v. μηνόδορος ΒΟΤ(V) et qui μηνόδορος Φ et qui ἦσαν μηνόδορος Ψ, sed ἰσημόδορος ΑΕ et v., quo nihil sanius esse Hemsterhusius demonstravit. Μηδίας] μηδείας ΒΟΦΕ. ὁρώδης ΒΟ, ὁ ῥωτόδης (sic) Φ, ἡρώδης VRTVY, sed Ὀροίτης ΨΑΕ et v. ἄρμένιος F. οὖν om ΒΟ (ita O) Φ, sed μὲν οὖν ΨΑΕ et v. Ἴσημόδορος] variatur uti paullo ante (Φ hic quoque μηνόδορος et Ψ hic μηνόδορος non ut supra ἦσαν μηνόδορος). γὰρ om ΑΕ. ληστῶν ΒΟΦΨ et v., τῶν ληστῶν ΑΕ, at Lucianus tali in l. constanter dicit ὑπὸ ληστῶν, ut in Catapl. 6, Alexand. 14, Toxar. 61. περὶ ΒΟΦΔΑΕ, ὑπὸ ΨΜ, παρὰ v. εἰς om Ψ. ἔστεινέ τε| ἔστεινέ δὲ ΑΕ, ἔστεινέ (om τε) Ψ. τὸ τραῦμα| τὸ πρᾶγμα et ἔχειν pro εἶχε Ψ. ταῖν libri omnes, nullus τοῖν. παιδία ἃ νεογνά ΨΑΕ, παιδία τὰ νεογνά ἃ ΒΟΦ et v.

καταλείπει Φ et v., καταλείπει ΒΟ, καταλείπειν CA (sic A), καταλείπει (ε supra pr m) F (ita F), εἰ

καταλείπει Ψ. ἑαυτῷ ἐπεμύμφετο ΒΟ et v., sed Φ in textu ἀνεκαλεῖτο τῆς τόλμης et in marg. sec. m. καὶ αὐτὸν ἡγιάτο τῆς τόλμης et αὐτὸν (ἑαυτὸν Ψ) ἡγιάτο etiam ΑΕ et schol. V, quae glossa est ut bene

Hemsterhusius. ὅς] ὡς ΑΕΜ. τὰς Ἐλευθερίας] τὰς Ἐλευθερίας (supra m sec. hoc est τὴν Ἐλευσίνα) F (ita F). πολέμων] πολέμων Μ, ληστῶν ΑΕ, ceterum haec ὑπὸ τῶν πολέμων non intellecta sunt: bella dicuntur Romanorum civilia, quibus Graecia devastata erat, hinc Plutarchus: τὴν πολλὰ δὲ πλᾶσαν (sive ἀνατλάσαν) Ἑλλάδα plus semel, ut puta in vita Caesaris. διόδευσεν om ΨΑ (habet F). ἐπηγήγετο ΒΟΦΨ, ἐπήγετο v., ὑπήγετο ΑΕ et liber Bourdeloti. φιάλας πέντε| φιάλας τε ΒΟ (ita O) Ψ et (qui τὲ) Φ, hoc est: φιάλας ἐ. τέσσαρα ΑΕ, sed τέσσαρα ΒΦΨ et v et qui transponit μετ' ἑαυτοῦ τέσσαρα O. ἔχων ΒΟΦ et v., κομίζων ΨΑΕ.

3. δὲ ὀρσάκης ΒΦ, sed δ' ὀρσάκης ΟΨΑΕ et v. γὰρ ἡδὲ ΒΟΦ et v, sed om γὰρ ΨΑΕ, post ἡδὲ addo: ἦν, quod mox bis excidit e. 4 fin. etc. 5 init. Δε] Δεα Ψ. ἄσπερνος] ἄσπερνος Δ. τὴν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν male jungit A. ἐς| εἰς Φ solus, ceterum ἐς τὸ βαρβαρικὸν quod Saeger mutabat prorsus est Lucianeum, vide Bis Accus. 6, ibid. e. 31, Philopseud. 6, Baechum 4, Fugitiv. 27. αὐτῷ anonymus, αὐτῷ plerique libri et v. αὐτοῦ Ψ. καὶ γὰρ ΒΟΦΨ et v., καὶ γὰρ καὶ ΑΕ, male. Καππαδόκην] καππαδόκας Β, καππαδόκα ΔΟ, καππαδόκα Ψ, vulgatam servant ΦΑΕ. προὔπεξορμήσας edd. vett., ὑπεξορμήσας Φ (sic m pr), ὑπεξορμήσας ΒΟΔ, προξορμήσας ΨΑΕΜ, προξορμήσας C, post

* ἀποσείεται τοῦ Ἀρσάκου τὸν κοντόν, αὐτίκα δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισαν αὐτὸν τε διαπείρει καὶ 440
τὸν ἵππον. 4. ANI. πῶς οἶόν τε. ὦ Κράτης, μὴ πληρῆ τοῦτο γενέσθαι: KPAI. ῥᾶστ', ὦ
'Αντισθένης; ὁ μὲν γὰρ ἐπήλκωνεν εἰκοσάπηχόν τινα κοντόν προβεβήλημένος. ὁ Θράξ δὲ ἔπειτα τῆ
πέλητῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολήν, καὶ ἐπειδὴ παρήλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκή, ἐς γόνυ βλάστας δέχεται
τῆ σαρίστῃ τὴν ἐπέλασον, καὶ τιρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τῷ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ τροδρότητος
ἑαυτὸν διαπείραντα. διαλαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐκ τοῦ βουβῶνος διαμπαῖ ἄχρι πρὸς τὴν πυγῆν.
ὄρᾳς, οἶόν τε ἐγένετο: οὐ τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον ἦν ἡγανάται ὁ ὄμοις
ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀπῆξιον ἰδιώτης κατείναι. 5. ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἵππεὺς καὶ πάνυ
ἀπαλὸς ἦν τῷ πόδε καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαί, οὐχ ὅπως βαδίζεν ἐδύνατο. πάσχει αὖ αὐτὸ * 141
ἀτεχνῶς Μῆδου πάντας, ἐπὶν ἀποθῶαι τῶν ἵππων, ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν βαινόντες ἀγο-

Hemsterhusium duo tantum (Schmieder et Lehmannus) bene restituerunt προπεξομαίτας, ceteri ad vitium
προπεξομαίτας relapsi sunt, quasi sub praeverbium inesset, inest vero ἐπι cum crasi attica a verbo προ-
επιφομαί. Θράξ BA, Θράξ v. τοῦ ἀρσάκου τὸν κοντόν B0 (ita O) Φ2I, τὸν ἀρσάκου κοντόν AF et v.
αὐτίκα δὲ ὑποθεῖς; ita conieci. αὐτός δὲ ὑποθεῖς; 2IV, οὗτος δὲ ὑποθεῖς; B0Φ et odd. vett., ὑποθεῖς; δὲ
ACFM, quae mera est interpolatio, denique scripturae quam Hemsterhusius adscribit αὐτός; δὲ sententia
repuugnat. σάρισαν B0 hic et infra, σάρισαν Φ2IAF et v., διαπείρη a. αὐτόν τε; ita om. 2I.

4. partim similia narrat Justinus Hist. Philipp. IX. 3 § 2. τοῦτο' τοῦτο AC, ceterum eandem fere
fabulam alius de se ipse praedicat in Navigio c. 37: ὄρᾳς, ὅπως ἐπέλασας μὴ πληρῆ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον
διέπειρα τὴν λόγχην ἀρσίς; ῥᾶστ' AF, ῥᾶστα v., ἐπήλκωνεν ἀπήλκωνεν C, κοντόν προβεβήλημένος
B0Φ2I et v., προβεβήλημένος κοντόν AF, Θράξ BA, Θράξ v., δὲ ἐπειδὴ τῆ AF et v., sed δὲ ἐπὶ τῆ B0Φ,
δὲ ἐπὶ τῆ 2IO (ita O), ἐπειδὴ male irrepit ex interioribus, correxi ego: δὲ ἔπειτα τῆ —, sicut in Homero
ita etiam apud atticis ἔπειτα saepe non est multo post; sed continuus s. paululo post. i. q. αὐτίκα ἔπειτα.

πέλητῃ πέλητῃ B, ἀπεκρούσατο ἀπεκρούσατο Φ (sic), παρακρούσατο 2I, παρακρούσατο F, προσ-
βολήν προσβολήν 2I, ut Seager scribi iussit pessime, καὶ ἐπειδὴ παρήλθεν 2I, ἐπειδὴ παρήλθεν (om. και)
B0, καὶ παρήλθεν AF et v. (sic etiam Φ, si fides sit silentio), ἐς γόνυ B0Φ2I et v., ἐς τὸ γόνυ AF contra
usum atticorum perpetuum, vide nubem boeorum apud Schwidopium in Olserv. Luc. III p. 23 sr.
σαρίστῃ B0, σαρίστῃ v. τῆ; σαρίστῃ; τὴν ἐπέλασον 2I, ὑπὸ τῷ στέρνον om. 2I, ὑπὸ θυμοῦ] ἀπο θυμοῦ
Φ, τροδρότητος; τροδρότητων (sic) 2I, θερμοτήτος marg. C, ἑαυτὸν διαπείραντα B0Φ2I et v., διαπεί-
ραντα ἑαυτὸν AF, και ὁ] και om. 2I, ἐκ τοῦ βουβῶνος B0Φ2IΔ, ἐς τὸν βουβῶνα AF et v., ἄχρι
ὀπί] ἄχρι ὀπίρ 2I, correxi supra; ἄχρι πρὸς, quod noster frequentat eoque quia ἐκ praecedit, sane opus
est, hoc dicit: ab inguine penitus usque ad nates; unus autem Seager haeserit scribebatque ἄχρι; ἐπι: —
nova persona post τὴν πυγῆν et iterum post τὸ ἔργον in A, οὐ — ἔργον Antistheni dat M, et ante
ἡγανάται inserit KPA, ἔργον ἦν 2I praedire, ἔργον caeteri et v. ἦν vulgo exiit etiam continuus post
ἀπαλὸς; secundum ipsos codd. et ut meus animus est supra c. 3 init. post ἦδῃ, ἡγανάται; ἡγανάτῃ;
2I, ὁ ὄμοις; AF δὲ ὄμοις; vulgo et caeteri praeter 2I, qui δὲ (omisso ὄμοις), τοῖς ἄλλοις; Φ2I et v.,
τῶν ἄλλων B0Δ, libri omnes και ἤξιον ἵππεος κατείναι, quae ad speciem incorrupta videntur, at
ἵππεος statim post Ὀροίτης; necessario requiritur, minime ἰδιώτης; quod ibi nimis absurdum est, contra hic
ante κατείναι idem ἰδιώτης; longe est aptissimum, itaque certum mihi deliberatumque est vocalibus ἵππεος;
et ἰδιώτης; transpositis haec sic debere emendari: και ἀπῆξιον ἰδιώτης; κατείναι, ὁ δὲ γε Ὀροίτης; ὁ ἵππεος; —
Arsaces autem tanquam homo privatus abire ad inferos rideo delinquabatur, quod Mediae fuerat princeps
(ἑπαρχος supra c. 2 init.), nam ἐπαρχος et ἰδιώτης; ab historicis potissimum opponuntur et simillima alia,
ut βασιλεύς; et ἰδιώτης; in Charone c. 18 et Democrit. c. 16 init., ut ap. Xenoph. Anab. I. 3. 11: οὕτως
στρατηγὸς οὕτως ἰδιώτης; ὄρατος; —, agnosco igitur manum antiquam interj. dantis sana et cupido d. p. utis
superiora, unde etiam ἤξιον pro genuino ἀπῆξιον clam suffecit ex c. 3 init.: ἡγανάται π. β. και ἤξιον τῶν
ἵππων αὐτῷ προσαχθῆναι, quasi vero Luciani saporis sit crambe repotita.

5. Ὀροίτης; 2IAF et v., ὁρότης; B, ὁ ῥότης; O (ita O), ὄροτης; Φ, ἡρότης; VRUITY), post hoc
nomen add. ὁ ἰδιώτης; B0Φ et v., sed ὁ ἰδιώτης; om. 2IAF, privatae homo conditionis fuisse jam supra
dictus erat (c. 2 init.: Ὀροίτης; ὁ Ἀρμένιος; ut in h. l. vel propterea iterari nequeat, minime vero istud
ὁ ἰδιώτης;, cui aliquid veri subesse debet, per optimos codd. licet expungere, nemp̄e debetum est in 2IAF
ab aliquo, qui falsam traiectionem Ὀροίτης; ὁ ἰδιώτης; ab se jam inventam utpote vitiosam corrigere ne-
scebatur, qui libros 2IAF temere secuti sunt, debebant saltem post Ὀροίτης; signa ponere laeunae, nisi enim
hic Ὀροίτης; ὁ ἵππεος; και πᾶν — antecesserit, ea quae proxime subsequitur narratio ne intelligi quidem
poterit, manet ergo semperque manebat ita plane Lucianum scripsisse, ut ego supra reposui, ἦν om.
codd. vett., add. B0Φ2IΔVACF, οὕτως; οὕτως; B0Φ2I, ὁ αὐτὸς δὲ αὐτὸ B0Φ2I, ἵππον AF, ἵππον B0
et v., ἦν Φ2I, ὥσπερ αἰ ἐπι B0Φ2I et v., ὥσπερ ἐπι AF, ὥσπερ γὰρ ἐπι; mea conjectura est, βαινόντες;

ποῦρηι μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο καὶ οὐδενὶα μηχανῆ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἴριμης ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθημεῖον· καὶ γὰρ ἐγέλω. ὁ. ANT. ἐγὼ δὲ ὅποτε κατῆεν, οὐδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείξομαι οὐκ ὀκνησάμενος αὐτοῦς προδραμῶν ἐπὶ τὸ πορθημεῖον προκατέλαβον χώραν ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ οἱ μὲν ἐδάκρυον τε καὶ ἐναυτίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπύμην ἐπ' αὐτοῖς. 7. ΔΙΟΓ. τὸ μὲν, ὃ Κράτης καὶ Ἀντίσθενας, τοιοῦτων ἐτύχετε τῶν ξυνοδοιπύρων, ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ θανειστικός ὁ ἐκ Παιραιῶς καὶ Λάμπης ὁ Ἀκαρνᾶν ξαναγός ὢν καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ὁ ἐκ Κορίνθου συγκατέστησαν· 412 ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων * ἀποθάνων, ὁ δὲ Λάμπης δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν, ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσπληκμένα, καὶ ἐδήλου ὄχρως ἐς ὑπερβολὴν καὶ λεπτός ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς ἀνέκρινον, ὃν τρόπον ἀποθάνοιεν, εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὅς τάλαντα ἔχων χίλια ὄμοῦ καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐνενηκοντούτης ὢν ὀκτωκαίδεκαεταῖ νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὃ Ἀκαρνᾶν (ἔστεινε γὰρ κλέϊνος καὶ καταγράτο τῇ Μυρτίῳ), τί αἰτίᾳ τὸν Ἐρωτα, σεαυτὸν ἕσεν; ὅς τοὺς μὲν πολέμιους οὐδεπώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύμως ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου καὶ θακρῶν ἐπιπλάστῳ καὶ στεναγμῶν 413 ἕάλως ὁ γενναῖος, ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς αὐτοῦ * καταγράφει φιλίας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅς

ΦΛΙΑF, ἐπιβαίνοντες v., participium om. BO. μόλις] μόλις H. βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν BOΦ et qui ἐπικαταβαλὼν H et v., βαδίζουσι, καταβαλὼν F (ita F), βαδίζουσι, καταβαλὼν ὢν AC, βαδίζουσι, καὶ καταβαλὼν M. ἤθελεν] θέλων. H. ὁ βέλτιστος BOΦ et v., ὁ δὲ βέλτιστος HIAFCM. αὐτὸν] ἑαυτὸν H. ἐκόμισεν ἄχρι BOΦ et v., ἐκόμισε μέχρις H, ἐκόμισε μέχρι ACF. ἐγὼ δὲ ἐγέλω. ANT. καὶ γὰρ δὲ BOΦF et v. et qui tamen ἐγὼ δὲ habent pro καὶ γὰρ δὲ AC, sed ἐγὼ δὲ ἐγέλω. ANT. ὅποτε (om. καὶ γὰρ δὲ) H. καὶ γὰρ δὲ Antisthenes dicit absurde, neque ferri potest ἐγὼ δὲ repetitum. hinc conieci ego: καὶ γὰρ ἐγέλω. ANT. ἐγὼ δὲ —. ὅτε BO et v., sed ὅποτε ΦHIAFCM. οὐδ'] οὐδὲ ΦHIAF. προδραμῶν BOΦH et v., sed προδραμῶν A solus recte, participium om. F. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ est vulgata, παρὰ τὸν πλοῦν δὲ BOΦ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν (sine δὲ) HIAFCM. τε καὶ] τε om. H. ἐναυτίων O. ἐπ' αὐτοῖς ACFM, ἐν αὐτοῖς BOΦH et v.

7. ἐτύχετε] ἐτυγχάνετε H. τῶν add. HIACF, om. BOΦ et v. συνοδοιπύρων AF. ὀδοιπύρων H. θανειστικός HIAFCM, θανειστής BΦ et v. et fortassis O. schol. in V: Βλεψίας τε ὁ θανειστής] γρ. Βλεψίας δὲ ὁ θανειστής —. ὁ ἐκ] ὁ om. BΦ, ante ὁ ἐκ H inserit: καὶ Λαμπρίας. Παιραιῶς HIAF et v., Ηίστης BΦVRYU πίσσης O. scripturam Παιραιῶς plerique probarunt, etiam Duebner in ed. Paris. p. 68 ut commodissimam, hic quoque Hemsterhusius verum dispexerat, quo iudice Ηίστης dictum est „absurde“: at Bekker Ηίστης recipere non erubuit, origo tanti vitii incerta est, sed et h. l. lectio in H καὶ Λαμπρίας ὁ ἐκ Παιραιῶς et paullo inferior in B κλεψίας indicant de v. Βλεψίας hic olim dubitatum fuisse, in scholio deperdito forsitan collatum facit Pindar. Ol. 8. 75 additumque „ὁ ἐκ Ηίστης“, quod e margine mox in textum transierit, certe Blepsidae, quorum natalis erat Aegina, in ludis vicerant Olympieis, eeterum idem nomen Βλεψίας in Timone 58 personam agit adulatoris. Λάμπης] Λάμπιχος H. Ἀκαρνᾶν] ἀκαρνᾶς F. libri Δάμις, recte Dindorfius Δάμις, πλούσιος] πλουσίους Φ. ὁ ἐκ] ὁ add. BOΦHIAFCM,

om. edd. vett. φαρμάκων] φαρμάκου Δ. ὁ δὲ Λάμπης] ὁ Λαμπρίας δὲ H. ἐταίρας] ἐτέρας A (ai sec. m.), ἀποσφάξας O (sic), λιμῶ] λιμῶν a. ἄθλιος] ἀθλίως H. ὁ ἄθλιος Hemsterhusius coniecitura frequentia (ut in Charone 17 med. al.) sed haud necessaria. libri ἀπεσπληκμένα et recte quidem, olim malueram ego: κατασπληκμένα collato Hermanno ad Luc. De Hist. Congor. c. 35 p. 222. ἐδήλου ὄχρως BOΦH et v., ἐδήλου δὲ ὄχρως M. ἐδήλου δὲ γε ὄχρως ACF. δὲ solum adlas licet, δὲ γε non licet. ἐς ὑπ.] εἰς ὑπ. HIAF. ἐς τὸ] εἰς τὸ AF. φαινόμενος] ἀποφανόμενος H. ἀποθάνοιεν BOΦHIAFCMU et fortasse V, ἀποθάνοι edd. vett. τῷ μὲν] μὲν om. H. ἔπαθες, ἔφην] ἔφην ἔπαθες H. ὅς BOΦH et v., εἰ ΔACF, non male. χίλια ὄμοῦ BOΦ, ὄμοῦ χίλιαν v, sed H: ὅς τάλαντα ὄμοῦ μὲν ἔχων χίλια —. ὄμοῦ etiam postponitur idque jam ab Homero Odys. δ', 723 et σ', 365. ἐνενηκον-

τούτης BOΦH. ἐνενηκοντούτης A. ἐνενηκονταετής Fu. ἐνενηκονταετής v. ὀκτωκαίδεκαεταῖ] ὀκτωκαίδεκαεταῖ Φ et ut videtur B. τέτταρας] τέσσαρας H. Ἐρωτα Lehmannus pro ἔρωτα, σεαυτὸν B, σεαυτὸν O, σεαυτὸν ΦHIAF et v. ἕσεν BOHIAFCM, δὲ οὐ OΦ et v. πολέμιους] πολέμους AF. οὐδεπώποτε Aa, οὐδὲ πώποτε v. ἕάλως] ἕάλως O. adseantur autem Hemsterhusio, cui verba ὅς τοὺς μὲν πολέμιους — ἕάλως expressa videntur e Μεσομνέῳ Menandri ap. Arrian. Dissert. Epict. III, 26: παιδισκαρίον με καταδεσθῶν' εὐτελής. | ὃν πῶποσ' οὐδαίς τῶν πολέμιων — ita ibi codex versu secundo, qui est mutilus, res ipsa poscit tale quid: ὃν πῶποσ' [ἐπιόνθ' ὑπομένων] τῶν πολέμιων οὐδαίς [κατεπροιζάτ' —] —. κλεψίας BO (ita O), βλεψίας ΦH et v. αὐτοῦ BOΦH, αὐτοῦ O, ἑαυτοῦ AF et v. τὴν ἄνοιαν] τινα

τὰ γράμματα ἐρρίκτα τοῖς οὐδὲν προσήκουσι κληρονόμοις. ὁπονῶν ἐς αἰὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος. πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχούσαν περιποίησιν παρέσχον τότε στένοντες. 8. ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν. ἀποβλέπων δὲ γὰρ καὶ ἀποσκοπεῖν πάρουσθαι τοὺς ἀρκενομένους. βαβαί ποῖλοί δὲ καὶ ποικίλοι. πάντες θαυρόντες πλὴν τῶν νεογενῶν τούτων καὶ νεπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πᾶνοι γενηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοῦς ἔχει τοῦ βίου; 9. τοῦτον δ' οὐδὲν τὸν ὑπεργήρων ἐρέσθαι βούλομαι. τί θαυροῖς τελευκίδος ἀποθανόντος; τί ἀρκεναυτεία. ὦ βέλτεστε. καὶ ταῦτα γέρον ἄρκενός; ἤπου βασιλεύς τις ἦσθα; ΠΠΩ. οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. ἀλλὰ σατράπης. ΠΠΩ. οὐδὲ * 414 τοῦτο. ΔΙΟΓ. ἄρα οὖν ἐπιλούτεις. εἶτα ἀναξ σε τὸ πολλὴν τροφὴν ἀπολιπόντα κατεῖναι; ΠΠΩ. οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐπαγόρευαν ἀμφὶ τὰ ἐνανήκοντα. βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλῆμου καὶ ὀρμῆς εἶχον. ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν. ἄτεκνός τε προσέτι καὶ γυνὴς καὶ ἀμωδὸν βίεπων. ΔΙΟΓ.

ἴσων ΒΙΑΦ. δὲ τὰ γράμματα] ita conjeci. ὡς τὰ γράμματα ΒΙΑCF. ὡς γράμματα M. ὡς γράμματα ΒΟΦ et v. οὐδὲν ΒΙΑCF, ἠλὲν ΒΟΦ et v. quod fortasse revocandum est. vide Coletum in Varr. Lectt. p. 316. ὁπονῶν ἐς αἰὶ βιώσεσθαι. μάταιος Β, ὁπονῶν αἰὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος ΒΟΦ (ὁ μάταιος Φ). ἐς αἰὶ (ita CF, ἐσαὶ Α, εἰσαὶ α, εἰς αἰὶ v.) βιώσεσθαι ὁ μάταιος κομίζων ACF et v. malui ἐς αἰὶ quam αἰὶ ut Lucianus solet veluti in Charone c. 20: οὐ γὰρ ἐς αἰὶ βιώσεσθα. ἔμοιγε] ἔμοι ΒI solus. παρέσχον τότε στένοντες ΒΟ (ita O) Φα, παρέσχοντό τε στένοντες reliquae vett. παρέσχοντο στένοντες ΑCΜ. παρέσχοντο στένοντες F. παρέσχον στένοντες Β. necessarium hic est τότε de tempore priori, cui praesens tempus verbis ἀλλ' ἤδη — continuo opponitur. ergo Graevius, Hemsterhusius aliique recte παρέσχον τότε scripserunt. at cui nuper placuit παρέσχοντο στένοντες; collato Jeanromen. c. 16. non uno modo lapsus est.

8. μὲν] quum Schaefer in Mel. Crit. p. 75 sq. γὰρ μὲν scribi male jussisset, ego in Quaest. Luc. p. 185 et in Praefat. p. XXVI ἀλλ' ἤδη μὲν. quod in libris omnibus est hic servandum et mox δε e codd. inserendum esse docui allatis locis plane gemellis D. Deor. XX. 11 et Lexiphan. c. 21 fin.

ἀποβλέπων δὲ γὰρ καὶ ἀποσκοπεῖν ACF et qui δε om. Β. ἀποβλέπων δε καὶ ἀποσκοπεῖν γὰρ O (ita O).

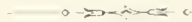
ἀποβλέπων καὶ ἀποσκοπεῖν γὰρ B. ἀποβλέπων ^{γὰρ} καὶ ἀποσκοπεῖν γὰρ Φ (γὰρ bis m. p.). nova persona ante βαβαί item mox ante τί τοῦτο et post τοῦ βίου nova persona in A. πολλοὶ δὲ] ita correxi ex Φ.

qui: πολλοὶ δὲ (omnia pr mi, πολλοὶ δὲ ΒΟ, πολλοὶ γὰ ΒΙΑF et v. πάντες ΒΟ (ita O), καὶ πάντες ΦΒΙΑF et v. θαυρόντες Α (ut videtur). γενηρακότες ΒΟΦ et v. γέροντες ΒΙΑCFM. ὀδύρονται] θαυροῖς Β. τί τοῦτο ἤ τις ἄρα ὀρμῆς πόθος ἔχει Β. τί τοῦτο. ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοῦς ἔχει caeteri libri (diserte ΟΦΑF) et v. scribendum: τί τοῦτο ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοῦς ἔχει, sicut in Eurip. Here. Fur. v. 1400 ed. Herm. ὡς δὲ τί φίλτρον τοῦτο ἔχων ῥῶον ἔσαι: haec olim dixi in Quaest. Luc. p. 15 neque ullum habui qui me ducem sequeretur praeter Bekkerum. plerique vulgatam inepte servarunt exceptis Hemsterhusio et ad Asinum p. 319) Courrierio, quorum conjecturas l. l. p. 17 reprobari: nihil melior nunc est alia quaedam Dindorfiana.

9. τοῦτον τὸν ΒΟΦ, τοῦτον οὖν τὸν ΑF et v. ego dubitanter scripsi: τοῦτον δ' οὖν τὸν —. pro verbis τοῦτον — βούλομαι ΒI sic: καὶ μάλλον ἐπι θαυροῦσθαι βούλομαι. ἐρέσθαι ΒΑ, ἔρεσθαι v. verba τί θαυροῖς τελευκίδος ἀποθανόντος; om Α (ita Α). ἀρκενός; ἀρκενομένους ΑF. ἤπου] ἤπου Φ. βασιλεύς τις ΒΟΦ, βασιλεύς ΒΙΑF et v. personam ante ἀλλὰ, tum post σατράπης et ante ἄρα οὖν om. Φ. post σατράπης personam om. etiam O. σατράπης ΒΟΦΒI et v. σατράπης τις ΑCFM. diu malui eum codd. daterioribus supra βασιλεύς ἦσθα, hic autem σατράπης τις speciose, idque placuit Duebnero p. 69 Bekkeroque. οὐδὲ τοῦτο ΒΙΑF et v. οὐ δὲ τὰ ΒΟΦ, et hic quidem οὐδὲ τοῦτο manifesto servandum est. altera scriptura principio non huc pertinuisse videtur sed ad superius οὐδαμῶς, pro quo in margine archetypi scriptum fuerit γὰρ οὐ δὲ τὰ idque mox ad inferiora οὐδὲ τοῦτο male relatum. ἄρα οὖν ἄρ οὖν Β. ἄρα οὖν Φ. ἀναξ σε ΒΟΦ et v. σε ἀναξ F. σε ἀναξ Α (ita Α), σε ἰουπῆ ΒΙΑΜ. ἀπολιπόντα τελευκίαν ΒΒΙΑF et v. et qui hic atque infra τελευκίαν O, sed ἀπολιπόντα ἔναι ΦX et in γὰρ. schol. V, qui sic: ἀπολιπόντα . . .] γὰρ ἀπολιπόντα ἔναι addidit novem verba proxima: οὐδὲν — ἐνανήκοντα. his iudicis ego correxi: ἀπολιπόντα κατεῖναι. nam τελευκίαν huc ex inferioribus τὸ τελευκίαν male illatum est ab eo, qui senserat ἔναι h. l. admodum dici absurdum, at κατεῖναι sane in hunc sensum cadit, qui fuit inter τοὺς ἀρκενομένους (c. 8 init.). saepe enim κατεῖναι est in oreum descendere, velut in D. Mort. XXI. 1 et saepius in hoc ipso dialogo c. 4 fin. et c. 6 init. itemque (de commorientibus) συγκατεῖναι supra c. 7 init. et συγκαταβαίνειν c. 2. ceterum scriptura ἔναι quum caeteri editores frustra vexati sunt tum ipse Hemsterhusius, quo iudice ἔναι nihil aliud est nisi corrupti codicis varia lectio. τοιοῦτος ΦΒΙΑF et v. τοιοῦτος ΒΟ (ita O). ἐνανήκοντα ΒΦΒΙΑF etiam schol. V. ἐνανήκοντα ΒI et v. εἶχον ΦΒΙΑF et v., sed ἔχων ΒΟ, unde Dindorfius ἔξων scripsit conjectura probabilis. ἐς ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν ΑF. ἄτεκνός τε καὶ προσέτι vulgo et sic ΦΑF. ἄτεκνός γὰρ καὶ προσέτι ΒΟ (ita O). ἄτεκνός καὶ προσέτι Β. correxi jam olim: ἄτεκνός τε προσέτι καὶ —. nam uni inopiae senis tria alius generis mala adnectuntur eaque

εἶτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς, καὶ τὸ τεθνάναι θεινὸν καὶ φευκτέον. ΔΙΟΓ. παραπαίεις καὶ μειρακισύη πρὸς τὸ χρεῖον, καὶ ταῦτα ἡλικιωτέης ὢν τοῦ πορθημέως. τί οὖν ἂν τις ἔτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι φιλόσοφοι εἰσίν; οὐδὲ ἐχρῆν διαώκειν τὸν θάνατον ὡς τῶν ἐν τῷ γήρῳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν ἡδῆ, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδόχηται ὡς ἀπόδρασιν βουλεύοντας, ὅρων περὶ τὸ στόμιον εἰλουμένους.

arcte inter se conjuncta. ἦν τὸ] ἦ τὸ O (ita O), item O τεθνάναι ut supra. φευκτέον BO et v., φευκτὸν Φ itemque codex Paris. ap. Duebnerum (p. 69), ἄφρυκτον et in marg. γρ' ἄφρυκτον A, ἄφρυκτον etiam ΞF. lectioni φευκτὸν quae a Duebnero edita est, reclamant ipse numerus. ΔΙΟΓ. personam om. Φ. παραπαίεις καὶ BO, παραπαίεις ὡ γέρον καὶ ΞF, παραπαίεις ὡ γέρον καὶ ΦA et v. nempe pro isto ὡ γέρον primo scriptum fuerat ὢν γέρον glossa verborum ἡλικιωτέης ὢν haud dubia. μειρακισύη Ξ. χρεῖον] χρεῖον B. τί οὖν ἂν τις λέγοι BO (ita O), τί οὖν ἂν τις ἔτι λέγοι F et (quae λέγει) edd. vett., τί οὖν ἔτι ἂν τις λέγοι A, τί ἂν τις ἔτι λέγοι ΦΞ. ἐν γήρῳ ΦΞAF, sed ἐν τῷ γήρῳ BO et v. ἀπίωμεν μὴ BO, sed ἀπίωμεν ἡδῆ μὴ ΦΞACFM. ἀπόδρασιν ΦΞACFM, sed ἀπόδρασιν BO et v., quocum Lehmannus Charon. c. 21: ὄρασιμόν βουλεύειν apte comparavit. εἰλουμένους BΦΞFa, εἰλουμένους A (ita A) bc.

PA
4236
F75

Fritzsche, Franz Volkmar
Epiphyllides Lucianeas

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
